Florentin Smarandache

FRATE

CU MERIDIANELE ŞI PARALELELE

• vol. VII •

Editura Duran's

Florentin Smarandache

FRATE CU MERIDIANELE ŞI PARALELELE, vol. VII

Referenţi:

Dr. Paşcu Balaci, Oradea
Dr. George Anca, București
Miron Blaga, Oradea

Redactor de carte:

Angela Bot
Societatea cultural-ştiinţifică AdSumus
E-mail: ad.sumus@laposte.net

Tipar & E-publishing:

Editura Duran's
Oradea, Iuliu Maniu 48
Tel: +40 742 162.843
359 401.562
E-mail: ovi@durans.ro

Florentin Smarandache

FRATE
CU MERIDIANELE ŞI PARALELELE

• vol. VII •

Editura Duran's
Oradea, 2014

Copyright
Text & Foto: Florentin Smarandache, 2014
E-mail: fsmarandache@gmail.com

ISBN 978-973-1903-75-0

Cuprins

Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române 7
O conferinţă la Columbus 20
Mini-excursia de primăvară 28
Am văzut moartea cu ochii 41
Extinzând... Extensica! 45
Istanbul: între ştiinţă, proteste şi istorie 59
O nouă conferinţă de Extensică în China 83
Addenda fotografică 95

ACADEMIA ROMÂNĂ

ACORDĂ

PREMIUL TRAIAN VUIA

pentru

Grupul de lucrări: ***Logica neutrosofică şi fuziunea informaţiilor în ştiinţele tehnice***

Autor: **Florentin Smarandache (SUA)**

Preşedinte
Acad. IONEL HAIDUC

Secretar general
Acad. PĂUN ION OTIMAN

Dat în Bucureşti azi, 15 decembrie 2011

Premiul „Traian Vuia" al Academiei Române.

Florentin Smarandache cu Premiul „Traian Vuia"
al Academiei Române.

Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române

Academia Română.

08.12.2011 – Domnul Dinu Bratosin, membru al Academiei Ştiinţifico-Tehnice Române, m-anunţă c-am primit Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române pentru anul 2009 (se acordă cu doi ani în urmă) pentru grupul de lucrări „Logica neutrosofică şi fuziunea informaţiilor în ştiinţele tehnice”.

Ceremonia va avea loc pe 15 decembrie 2011, ora 12:00, în Aula Academiei Române.

Nu ştiu dacă pot să mă duc. Pe 13 decembrie abia termin semestrul, iar pe 19 decembrie trebuie să plec în China.

▪

09.12.2011 – Decis, nedecis... Până la urmă îmi iau inima-n dinţi şi cumpăr bilet pentru a doua zi!

- Nebunie!, exclamă Lilia. Nu te mai saturi de plimbări...

Căutasem diverse variante: plec sâmbătă, plec duminică?! (În weekend e mai scump.) Am încercat şi luni: 1700$! Cel mai ieftin s-a dovedit 1439.60$ pentru ziua următoare. Încercasem în trei *browser*-e, la companii diferite: www.expedia.com, www.pricelines.com, www.cheaptickets.com, schimbând datele. Unde sunt vremurile când plăteam 800-1000$? De sărbători şi luat din scurt (numai cu câteva zile înainte), se ridică preţul.

▪

Dus şi la senat, apoi la dineuri cu decanul, cu directoarea, cu noul şef de la departamentul de biznis... Supe, prăjituri, limonade... Îmbâcsit de mâncare. Ornamente de Crăciun peste tot. Alerg la secretare să dea testele studenţilor în locul meu (pentru luni şi marţi), când voi fi absent. Scriu repede *check*-urile pentru ultimele facturi (*bill*-uri); dacă întârzii, te penalizează. Pun benzină în maşină (să-mi ţină dus-întors până în Albuquerque din Gallup). Alerg la bancă (e vineri după-masă şi la 5 închide): îmi trebuie *cash* pentru drum. Apoi, bagajul, făcut la repezeală. Două geamantane de cărţi duc în România (mai vechi sau mai noi; unele, rupte, altele, proaspăt tipărite).

▪

Călătoria te menţine tânăr, activ.

Călătoria e aventură în cunoscut şi în necunoscut.

▪

Curios că legătura spre Bucureşti mi-a fost făcută de către computer prin Varşovia. Zbor de treizeci de ani (prima dată în 1982, la Casablanca, Maroc, când eram trimis ca profesor cooperant; n-am mai pus la socoteală că la 5 ani m-au dus cu elicopterul la spital în Craiova; în Bălceşti, aterizase pe islaz, în spatele stadionului de fotbal; aveam otită la ambele urechi).

Pe aeroportul „Fryderyk Szopen” din Varşovia.

N-am schimbat niciodată avionul în capitala Poloniei în drum spre Bucureşti. Din America până într-un oraş european occidental (München, Paris, Londra, Amsterdam), şi de acolo la Otopeni.

▪

10.12.2011 – Astăzi e şi ziua mea de naştere: 57 de ani. Mă simt tânăr, ca la 37!

Cel mai frumos cadou pentru mine: Premiul Academiei! Nu speram... Credeam că toţi m-au trecut la index şi mă denigrează.

▪

Polski Linie Lotnicze (Linia Aeriană Poloneză). Pentru prima dată cu această companie aeriană.

Deşi American Airlines îmi primise două bagaje fără extra-plată, polonezii mă taxează pentru al doilea bagaj 78$. Plătesc ca popa! De ştiam, îl târam după mine, pe rotile, că era simplu.

O bere poloneză *Zywiec* mă costă 2 dolari.

Se apropie Crăciunul.

Pentru prima dată când pun piciorul în Polonia, şi numai în aeroportul din Varşovia.

În poloneză, *dziękuje* [se citeşte *gincuie*] = mulţumesc.

Când eram în lagărul turcesc (1988-1990), învăţasem mai multe expresii de la colegii mei de suferinţă *polaci*.

▪

Noi eram vecini, cândva, cu polonezii, cu cehii. Dar au avut grijă Marile Puteri de la Răsărit şi Apus să ne taie ţările...

▪

Aeroportul „Fryderyk Szopen", în memoria celebrului pianist polonez. Se citeşte uşor în poloneză, doar câteva reguli de învăţat (faţă de română), plus diacriticile lor: *Odbiór bagaźu i Wyjście* [colectarea bagajului şi ieşirea].

▪

Polak = polonez;
Polka = poloneză [e şi un dans *polka*];
Polacy [polaţî]= polonezi;
Polki = poloneze.

▪

Tot drumul am discutat cu ucraineanul din stânga şi polonezul din dreapta. Zic şi ei *davay*, *davay* (haide, salut), ca-n ruseşte.

▪

Cozi lungi la *check in (security)* în Varşovia. Sper să nu pierd legătură spre Bucureşti. Am două ore fereastră.

▪

Îmi uitasem fesul pe scaun în avion (locul 24 D). Polonezul m-a prins din urmă şi mi l-a adus...

- Mi-am pierdut capul!, îngân.

El râde.

▪

În Otopeni m-au aşteptat la aeroport Dr. Ovidiu Şandru şi Dr. Luige Vlădăreanu.

Le-am lăsat un geamantan jumătate de cărţi pentru biblioteci bucureştene. La întoarcere, îmi vor umple geamantanul cu cărţi de-ale lor să le duc în America.

▪

100$ taxiul până la Bălceşti. Mama credea că vin duminica viitoare! Mama stă cu o femeie, Lenuţa din Zătreni, care are grijă de dânsa.

- Un copil am, zice, şi ăla e plecat...

▪

Curat Bucureştiul. Sorin Oprescu, primarul, se ocupă. Frumoasă zi – parcă special pentru venirea mea!

Bucureştiul azi, un oraş curat şi îngrijit.

▪

Drumul ştiut e drumul cel mai scurt.

▪

Telefonat la cunoscuţi. Nevasta lui MeMe îmi reproşează că bărbatu-său s-a măritat cu ea... şi cu mine! (Adică pierde timpul cu articole despre activitatea mea.)

▪

Janet Nică: *E mare chin s-ajungi în China!*

▪

Profesoara Marinela Preoteasa m-a vizitat la Bălceşti.

▪

S-a mai împăcat mama cu sora ei mai mică, Victoria. Discordia era averea lăsată de Mama Tina.

▪

10.12.2011 – Reîntors în Bucureşti. Cazat la acelaşi hotel ca în luna mai, Capitol (50€/noapte, micul dejun inclus).

Cu doctoranzii profesorului Vădăreanu.

Seminarii cu doctoranzii profesorului Vlădăreanu (şi anume: Alexandru Gal, Octavian Melinte, Cristian Spîrleanu, Ştefan Dumitru, Dănuţ Bucur, Daniel Mitroi), privind fuziunea informaţiei la roboţi şi logica neutrosofică.

▪

Vorbit la telefon cu poetul George Anca (vâlcean de-al meu), indianist, care-mi lăsase la recepţia hotelului o carte a sa cu dedicaţie: „Dodii, 18-58, Apokalipsa indiană VII", Biblioteca Pedagogică Naţională I.C. Petrescu, 2002.

Florentin Smarandache şi poetul George Anca.

Colegii de la Institutul de Mecanica Solidelor mi-au făcut cadou un bilet la Teatrul „Odeon". Piesa „În container", de Constantin Cheianu. Numai bine pentru mine – soarta mea de fugar.

Emigranţi moldoveni (de dincolo şi de dincoace de Prut) spre Irlanda.

Lumea degradată...

Despre… lituanizarea numelor: „Viorelus Ciobanus"!

Urinoare pe scenă... „Cur”, „pizda mă-tii”, „mă cac în ele”, „pizdeli”, „futu-ţi Dumnezeu”, „n-ai să te pişi”, „ai grijă cum te beşeşti”... Vorbirea argotică, pestriţă.

Au jucat: Mihai Smarandache (tizul meu), Dimitrii Bogomaz (basarabean, actor puternic), Marius Damian (comic), Gabriel Pintilei, Relu Poalelungi şi Irina Mazanitis. Regia: Cristian Ban. Scenografia: Cristina Milea.

Cu actorul Mihai Smarandache.

Actori în *daiperi*... Băgaţi în containere, „ambalaţi” în plastic. Cu furtunuri de respirat scoase printr-o gură a containerului. Cu paşapoarte falsificate (schimbau pozele). Piesa terminându-se cu cei trei refugiaţi murind asfixiaţi...

În timpul aplauzelor, când se sfârşea piesa, m-am repezit să îi dau o carte de vizită lui Mihai Smarandache (originar din Iaşi), îngăimând c-avem acelaşi nume. Apoi am făcut poze cu actorul (zicea c-auzise de mine, probabil că-şi căutase numele de familie pe internet şi a dat de mine).

▪

Doctoranzii domnului Vlădăreanu au donat 52 de cărţi ale mele la Biblioteca Centrală Universitară, care urmează să le distribuie prin ţară.

Teatrul „Odeon”, seara.

▪

Clădirea actuală a Teatrului „Odeon” împlineşte 100 de ani pe 25 decembrie, anul acesta – cu o frumoasă faţadă şi şase coloane în stil antic.

Teatrul „Odeon” s-a înfiinţat în anul 1946.

Interesant că, începând cu stagiunea 2007-2008, spectacolele au subtitrare în franceză şi engleză pentru străini.

▪

Reviste gratuite de publicitate şi erotism („masaje”!) în engleză („Gentlemen’s Metropolitan Guide”, „Mek”) şi română („Bucureşti”).

▪

15.12.2011 – Ceremonia decernării Premiilor Academiei Române pe anul 2009. Primesc Diploma la Secţiunea Tehnică pentru lucrările mele de logică neutrosofică şi fuziunea informaţiei. Dar, când m-am dus la casierie să ridic banii (500€)... mi s-a spus că nouă, celor din străinătate, nu ni se dă partea financiară!

Primind Premiul „Traian Vuia" în cadrul ceremoniei de decernare a Premiilor Academiei Române pe anul 2009..

▪

Academicienii, la togă cu şnururi. Nume sonore: Mircea Maliţa, Florin Filip, Eugen Simion, Solomon Marcus (care m-a strigat), Mihai Cimpoi, Dan Bratosin, Ionel Haiduc (preşedintele Academiei). Lumea cea mai titrată.

Romulus Cristescu citea premiile la matematică. Printre premiaţi, a fost şi Alexandru Mironov.

▪

Sculptură mică de sculptori mari. Între 200 şi 2000 de euro fiecare, la Galeria Siameză.

▪

George Anca e singurul pe care-l văd cu carneţel la el – precum eu... Îşi ţine jurnalul.

Zice că sunt ţăran şi savant (!).

▪

Se duc banii de-a-n fuga.

Oamenilor le e atâta lehamite şi sunt aşa de ignoranţi încât nu mai au putere nici să protesteze.

▪

Mereu pe drumuri, alergări, avioane, aeroporturi, taxiuri, hoteluri...

VIAŢĂ LA PLUS INFINIT.

Cu prof. Luige Vlădăreanu.

▪

Nemulţumire generală a populaţiei române.

Eminescologul Nicolae Georgescu îşi lansează cartea „Ultimele zile ale lui Eminescu la *Timpul*" în cadrul Academiei de Ştiinţe Economice din Bucureşti.

Ceea ce a scris Eminescu despre economie, politică se întâmplă şi-n ziua de azi.

„Ce rămâne după noi? De ce se duc resursele? Cum abia supravieţuiesc ţăranii... Naţionalism economic... Despre Roşia Montană.

▪

George Anca mi-arată Librăria „Cărtureşti"... Numai Cărtărescu, Liiceanu, Pleşu... gaşca trântorilor pe banii ţării... şi scriitori americani traduşi.

Nici Eminescu, nici clasici români…

O conferinţă la Universitatea de Stat Ohio din Columbus

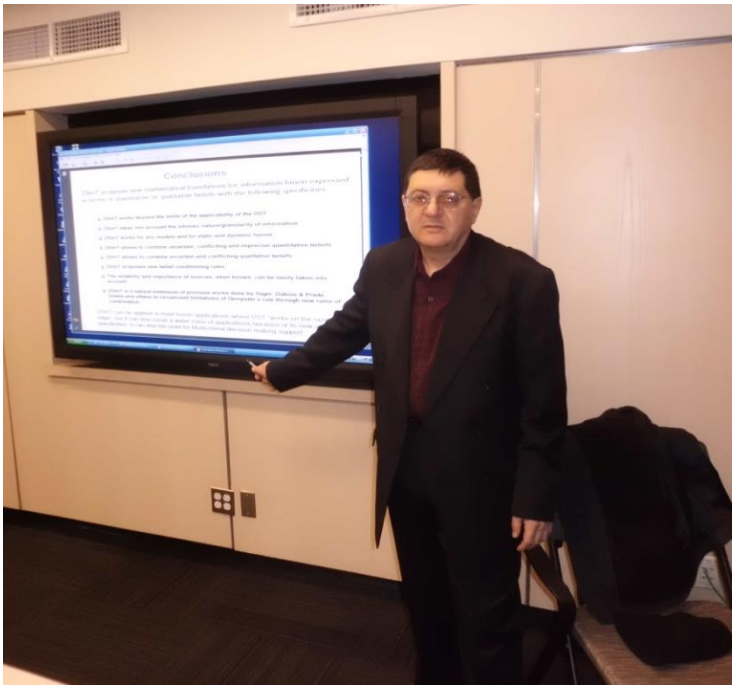

Prezentare la Universitatea de Stat Ohio din Columbus.

21.02.2013 – Din nou la drum: Albuquerque – Columbus (Ohio) *via* Chicago, cu companiile aeriene *American* şi respectiv *United*. Costul transportului dus-întors a fost 577,50$, la clasa economică (mai ieftin n-am găsit). M-a invitat şi sponsorizat prof. Y, care preferă să rămână anonim, de la Departamentul de Radiologie al Universităţii de Stat din Ohio (OSU).

▪

Azi noapte ninsese în Gallup, viscolise, ger. Când mă sculai de dimineaţă, zăpada era de-o palmă, două.

Cauciucurile Chevrolet-ului meu patinau pe gheaţă. Ar trebui să le schimb, că s-au tocit zimţii, dar am zis că o să vină primăvara şi mai rezistă.

▪

În aeroportul O'Hare din Chicago, expoziţie de „artă tehnică" a Laboratorului Naţional Argonne al Universităţii din Chicago, realizat de oameni de ştiinţă şi înfăţişând structuri nanotehnice, cuantice sau viziuni ale acestora. Îmi amintesc de Funcţiile Supermatematice ale profesorului universitar timişorean Mircea Eugen Şelariu. Mai interesantă/simetrică grafica ştiinţifică.

▪

Statuia lui Abraham Lincoln (1809-1865), cel mai popular preşedinte american (din timpul Războiului de Secesiune, 1861-1865). Avionul *WildCat* (Pisica Sălbatică), din anul 1938, al lt. Eduard Henry O'Hare, folosit în Al Doilea Război Mondial.

▪

Nu mai primim filme gratuite în avion. Trebuie să plătim cu cardul de credit 5,99$ pentru sub două ore şi 7,99$ pentru peste două ore de zbor la *DirectTV* şi *Blockbuster* (peste 100 de canale). Prefer să citesc despre măsurări ale gradului de includere a unei mulţimi *fuzzy* în alta (un alticol de H. Bustince, V. Mohedano, E. Barrene-Chea şi M. Pagola).

Mă gândesc să generalizez aceste măsuri la mulţimile neutrosofice.

▪

Mare e şi Columbus ăsta... De sus văzut noaptea e un giuvaier de lumini cu artere roşii de autostrăzi. Din cauza furtunii, avem o întârziere de 50 de minute.

Deşi francez nativ (din Québec), prof. Y a vorbit cu mine mai mult în engleză.

M-a aşteptat la aeroport cu revista noastră „Progress in Physics" în mână. Aşa ne-am recunoscut.

▪

22.02.2013 – Ore în şir am mers cu prof. Y pe aleile campusului universităţii de Stat din Ohio, în Columbus. Discutăm de una şi de alta. În special, de antagonismul din ştiinţă: curentul principal (cei care controlează mass-media internaţională) şi curentele alternative.

Campusul Universităţii de Stat Ohio din Columbus.

Prof. Y locuieşte în Upper Arlington (lângă Columbus). Sunt atâţia pomi înalţi, desfrunziţi, deşi ca peria, de crezi că te afli în pădure. Glumim că suntem în *Urban Forest* (Pădurea... Urbană!).

Cu Dr. Amir Abduljialil, şeful laboratorului de Câmp Magnetic.

Dimineaţă, ne-am dus la Martha Morehause Medical Plaza, care este parte din universitate. Aici există un laborator de Câmp Magnetic puternic (de 7 Tesla), unde lucrează un fost post-doctorand de-al profesorului Y: Dr. Amir Abduljialil.

„Tesla" [după numele omului de ştiinţă Nikola Tesla (1856-1943), istro-român din Iugoslavia, după unele surse] este unitatea de măsură a câmpului magnetic: 1 T(esla) = 10.000 G(auss).

Obiectele metalice, electronice a trebuit să le lăsăm la intrarea în laborator. Laboratorul avea o parte electronică şi una magnetică. Bobina care genera puternicul magnetism are un cablu de 100 km!

Amir mi-a dat o placă grea de aluminiu şi când, am introdus-o în câmpul magnetic, aceasta plutea în aer! În tocurile de la pantofi ar mai fi cred ceva metal şi când călcam sau ridicam picioarele mă trăgea câmpul magnetic în jos (parcă aveam greutăţi atârnate de călcâie!).

Pământul are un câmp magnetic de numai ½ Gauss. Aparatul de fotografiat se distruge într-un câmp magnetic de 7 Tesla, analog cărţile de credit (fiincă-s bazate pe înregistrări magnetice).

Ideea de a introduce pacientul într-un câmp magnetic puternic (MRI- Magnetic Resonance Image) pentru a face magnetografia zonei bolnave a aparţinut doctorului armean Damadian. La început, procedeul s-a numit MNR – Magnetic Nuclear Resonance (Rezonanţă magnetică nucleară).

▪

L-am întâlnit pe John Wilkins, renumit profesor de fizică la Ohio State University (OSU). Prof. Y ne-a lăsat ½h în oficiul fizicianului unde am discutat despre revista noastră, despre univers, despre Big Bang (*Creatio ex nihilo*!), APS (*American Physics Society*, care este o organizaţie deschisă!), etc.

▪

Dacă ai dificultăţi în drumul tău, continuă. Înseamnă că eşti pe calea cea dreaptă! Dacă nu ai obstacole, înseamnă că drumul este neînsemnat.

▪

Discuţie cu Dr. Robert Lee, şeful Departamentului de Computere şi Inginerie Electrică. Angajarea în acest departament se face în funcţie de bani (*grant*-urile pe care le aduce candidatul cu el la noua universitate). Deci, din păcate, totul se măsoară în bani! Universităţile au devenit *biznisuri* (la fel ca şi bisericile).

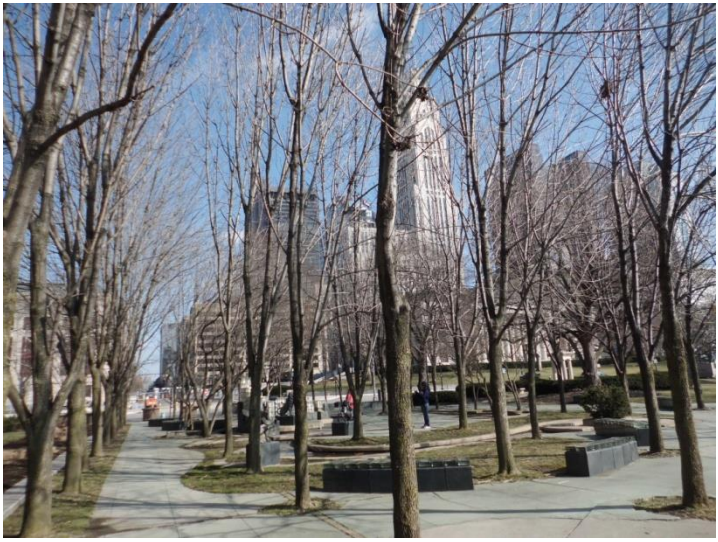

Columbus, printre copacii desfrunziţi.

▪

Seara, m-am dus la biserica „Sf. Patrick". A mers şi soţia prof. Y. Amândoi sunt devotaţi catolici.

De ce Papa a abdicat? Opt ani a condus Papa Pius Benedict al XVI-lea. Pentru prima dată în istoria Vaticanului, în 600 de ani, când un Papă demisionează.

▪

Este *Friday of Land*. Sunt şi preoţi dominicani (în robe albe) în sală.

▪

La 13:00 după masă, prezentasem în cadrul Departamentului de Radiologie „DSmT şi fuziunea informaţiei". Profesoara Cynthia J. Roberts, de la departamentul de oftalmologie, era interesată de fuziunea imaginilor de la retină.

Cu profesoara Cynthia J. Roberts (de la Departamentul de Oftalmologie al OSU).

▪

23.02.2013 – Vizităm centrul oraşului Columbus, Market-ul North şi statuia lui Columbus, donată de oraşul italian Genoa (locul unde s-a născut Christofor Columb, 1450/51 – 1506) celui mai mare oraş cu acest nume.

Există sute de oraşe cu acest nume în SUA.

Apoi, corabia „Santa Maria", în care el a traversat Atlanticul în 1492, în serviciul Regelui Ferdinand al II-lea şi reginei Isabela a Spaniei.

În *North Market*-ul oraşului Columbus.

▪

24.02.2013 – La restaurantul german „Katzinger's" din Columbus, Ohio. Apoi, vizităm biserica „St. Mary" (catolică), cu o turlă ascuţită, înaltă.

▪

Nu-mi mai doresc nimic, că ştiu că nu se realizează...

Trăiesc de azi pe mâine. Supravieţuiesc. Stau în inerţie... până la pensie. Dacă mai apuc!

Aparatul de fotografiat rămăsese la ziua şi ora Chinei (Ghuangzhou).

▪

Mi-au schimbat traseul: Columbus – Cleveland – Dallas – Albuquerque, cu acesta: Columbus – Houston – Albuquerque, din cauza întârzierii avionului de Cleveland, unde aş fi pierdut legătura spre Dallas.

Mini-excursia de primăvară

Parcă te întorci înapoi în timp când te uiţi la poze.

11.03.2013 – Călătorului îi şade bine cu drumul! Dar şi drumului îi şade bine cu călătorul!

▪

Am plecat iar cu maşina. Mini-excursie. Până nu călătoresc, nu mă simt bine. Suntem în vacanţa de primăvară de la universitate (o săptămână). Traversăm statul New Mexico din nord spre sud: de la Gallup la Silver City, 275 de mile pe autopstrăzi, în 5 ore, conform hărţii şi direcţiilor Google: I-40 Vest, US-191 Sud, US-180 Sud, AZ-260, VS-180 Est. Am oprit după vreo 53 de mile în mica aşezare St. Johns din statul Arizona, stat pe care-l tăiem prin colţul de nord-est.

St. Johns is in the middle of nowhere! Uite că trăiesc oameni peste tot! Fiecare unde poate...

▪

Trecem prin rezervaţia indiană Zuni. Apoi, strada ne duce în Pădurea Naţională Gila. Alte aşezări muntoase arizoniene: Springville, Alpine, Luna.

Munţi cu crestele pudrate cu zăpadă, lacuri reci. Ne-am abătut înainte de Silver City la Centrul Naţional Catwalk, dar poteca de trecere prin strâmtori era închisă. Dinat la Asian Food, restaurant chinezesc cu raci, scoici şi caracatiţe mici.

Seara am vizitat parcul Muzeului Canal, care la început fusese strada centrală în oraş, dar din cauza inundaţiilor repetate s-a supurat, formând un şanţ îngust. Dormim la Motel 6. Costă 41,31$ camera.

Tranzitând rezervaţia indiană Zuni.

▪

12.03.2013 – Muzeul din Silver City s-a înfiinţat în 1881 în casa bancherului şi minerului Henry Ailman, care se căsătorise în 1878 cu Thedora Smith Ailman. Muzeul conţine peste 30.000 de obiecte, fotografii istorice, materiale arhivistice (ustensile de la mine şi ferme, mobiliere, textile, hărţi, ziare) din sec. 19, reprezentând sud-vestul statului New Mexico. În urma războiului dintre Statele Unite şi Mexic, la tratatul din 1848 de la Guadalupe, Mexicul pierde California şi New Mexico. Între anii 1840-1850, locuiau puţini anglofoni în aceste teritorii dominate de hispanici şi indieni. Iar perioada 1875-1916 este anarhică, plină de gangsteri. E vremea celebrului Billy the Kid, scăpat miraculos din închisoare, şi „Periculosului Dan Tucker".

Locuinţe izolate.

New Mexico este primit ca stat în confederaţia SUA abia în anul 1912. Trei mari grupuri de indieni trăiau în sud-vestul Statelor Unite: Anasazi, Honokam, şi Mongollon. Silver City este sediul Universităţii din New Mexico, care găzduieşte un muzeu privind olăritul, obiecte preistorice din cultura sud-vestică, pături Navajo, fotografii locale vechi. Denumirea „Oraşul de Argint" provine de la minerit, care a prosperat în anii 1800.

La Graham există mine de aur şi argint. În centrul oraşului sunt galeriii de artă (ca-n Gallup).

Pe drumul 15 Nord, circa 44 de mile spre Locuinţele Falezei Gila (Gila Cliff Dwellings National Monument), unde-s case şi peşteri ale indienilor Mongollon, datând din perioada 1270-1290.

Privelişte tipică în New Mexico.

Şoseaua, cu multe serpentine, suişuri şi coborâşuri... Două ore de ameţeli! Traversăm râul Gila, mic, curgând printre ierburi. Văzusem şi Lacul Roberts. La Gila Cliff Dwellings, conform arheologilor, tribul Tularosa Mongollon a construit în peşteri ziduri din roci şi mortar, plus cherestea, între anii 1276-1287, împărţind fiecare peşteră în camere de dormit, săli de ceremonii şi depozite de alimente. Aproximativ 42 de încăperi au format triburile de indieni, care au trăit în acest canion, înăuntrul acelor case-peşteri naturale din această zonă. A şaptea peşteră n-a fost locuită. Indienii se ocupau cu agricultura (deoarece exista pământ fertil în Valea Râului Gila, cultivând porumb, fasole şi dovleci) şi culesul de fructe, seminţe şi plante.

Peşterile-locuinţă.

S-au descoperit oale cu decoraţii alb-negre din perioada Mimbres (o ramură a culturi Mongollon), 1100-1150.

Se crede că locuitorii de pe faleza Gila ar fi venit din nord, de la 60 de mile depărtare, de lângă lacul Tularosa. După 1300, zona a fost abandonată din cauza secetei. Populaţia se înmulţise, iar resursele naturale nu mai erau suficiente. Timp de 100 de ani n-a mai locuit nimeni aici.

Munţii sunt încă înzăpeziţi.

Abia pe la anul 1500 s-au găsit dovezi că Apacii au emigrat în amontele râului Gila. Apacii au constituit cel mai războinic trib de indieni. Erau denumiţi *Be-don-ko-he* şi s-au luptat contra invadatorilor albi (întâi spanioli, apoi englezi) până în anul 1886, luna septembrie. Au fost conduşi în lupte de legendarul Geronimo (numele real Goyahkla), născut aproape de izvorul râului Gila, la începutul anului 1820. În 1870, guvernul american i-a relocat pe Apaci (dar şi pe alte triburi) în rezervaţii.

Cel mai numeros trib de indieni a fost, însă, Navajo. Coloniştii spanioli, conduşi de Juan de Onate, s-au aşezat în anul 1598 în estul şi sudul acestei zone. Locuinţele-peşteri de pe faleza Gila au fost descoperite de minerul H. B. Ailman în anul 1878, care locuia în Silver City. Iar arheologul Adolph Bandeliar le investighează în 1884. Preşedintele american Theodore Roosevelt le proclamă monumente naţionale în 1907, pentru a le apăra de vandalism, iar ecologistul Aldo Leopold stabileşte zona Labirintul Gila în anul 1924, care devine lege în 1964, ce protejează o regiune de 109.000.000 pogoane de teren de-o parte şi de alta a râului Gila.

Există o mare varietate de plante aici: pinioni, cactuşi, ienuperi, sălcii, muşchi, bumbac, flori sălbatice etc., folosite de indieni pentru mâncare, medicină, materiale de construcţie, combustibil.

De exemplu, de la planta *yucca* indienii foloseau fiecare parte: rădăcina pentru săpun, ţepii pentru ace, fibrele pentru împletit rogojini şi sandale, fructele şi lăstarii tineri pentru mâncare, iar frunzele ca perii pentru vopsit.

Râul Gila izvorăşte din munte, are trei braţe şi se varsă în râul Colorado. Ca orice râu, a constituit un coridor de trecere dintr-o vale în alta, pe acest teritoriu greu accesibil.

Peşterile-locuinţă se află la circa 1900 m altitudine. Intrarea în acest parc e 3$ pe persoană. Un mini-muzeu cu ierburi, fluturi şi animale împăiate, din zonă.

Copacii de lângă poteca ce duce spre peşteri au trunchiurile negre (arse de vreun incendiu), dar vârfurile

cu funzele verzi. Ce ciudat! Istoria se repetă. Războaiele care nu se mai termină ne vor aduce să trăim iar în peşteri?

„Ăsta ne e viitorul", râde Lilia arătând spre găurile negre ale grotelor. Eu o pozam cu aparatul meu, ea mă poza cu aparatul ei. Acasă urma să le copiem pe un USB.

Lilia, în „oraşul argintului".

▪

Când ne-am întors în Silver City, cauciucurile maşinii erau pline de pământ roşu. Am continuat pe NM-90 spre Lordsburg, tot în New Mexico. Ce străzi late! Deşert plat. Orăşel liniştit. Am intrat în Muzeul Comitatului Lordsburg-Hidalgo. Intrarea – o mică donaţie. Muzeu non-profit, organizat de voluntari, împărţit în cămări ce cuprind: mineritul de cupru (caracteristic zonei), o colecţie de sticle întinzându-se pe o durată de 43 de ani, colecţii de

fotografii din anii 1800, documente şi poze despre prizonierii de război (mulţi italieni din Al Doilea Război Mondial, ce lucrau pe plantaţii de bumbac în sud-vestul american).

O cameră este dedicată doctorului local James H. Baxter, iar alta conţine obiecte din cele două războaie mondiale, plus din Corea, Vietnam şi Irak. Muzeul are în faţă un... tanc şi o moară de vânt. N-am vrut s-o luăm pe autostrada principală I-10, ci pe şosele în plin deşert. US-70 ne-a dus la Safford, în Arizona. Ne-a răzbit foamea şi-am dinat la Super Wok Buffet: „all you can eat" (tot ceea ce poţi mânca), 8$ de persoană.

Întreb ospătara dacă Globe, următorul orăşel e mai mare decât Safford. „Everything is bigger than Safford!" (Toate sunt mai mari ca Safford!)

Autorul pe un drum lăturalnic arizonian.

▪

Până nu călătoresc, nu trăiesc.

La Globe am ajuns seara. Înnoptat la Motel 6. Costă 56,29$ camera pe noapte.

▪

13.03.2013 – Peisaje spectaculoase de la Globe spre Mesa:

- un tunel prin munte (construit în anul 1952);
- defileuri;
- prăpăstii adânci;
- creste înalte.

Facem o grămadă de poze.

Natura şi-a dezlănţuit imaginaţia în Arizona.

▪

Mesa, Phoenix, Prescott, Flagstaff. De la I-40 pe Woody Mountain Rd., Route 66, Woodland Vig Blvd. şi, apoi, 28 de mile pe 89A, într-un relief cu imagini splendide...

▪

Ţârâie aparatul de fotografiat pas cu pas: chiiiţ, chiiiţ, ca un şoarece. Am făcut 1200 de poze digitale în trei zile.

Locuinţe în semipustietate.

Coborâm, coborâm... Numai pante şi prăpăstii până la Sedona. Numele oraşului provine de la Sedona Schnebly, soţia dirigintelui de poştă T. C. Schnebly care a format primul oficiu poştal în acest loc. Coloniştii albi s-au instalat aici începând cu anul 1876, iar în 1902 existau deja 20 de ferme dispersate printre roci.

T. C. Schnebly a cerut aprobare de la guvernul federal să deschidă un oficiu poştal. Fiindcă trebuia să-i dea un nume, a propus la început ” Staţia Schnebly” sau trecerea „Izvorul Stejarului”, care nu au fost acceptate ca fiind prea lungi. Atunci T. C. a propus numele soţiei sale „Sedona” şi s-a aprobat. T. C. şi Sedona au funcţionat la oficiul poştal până în 1905. Însă, datorită morţii fiicei lor Pearl, ei s-au întors în Missouri. Au revenit la Sedona în 1930, unde au rămas până la sfârşitul vieţii. Informaţii despre familia Schnelby se găsesc la Muzeul Moştenirii din Sedona, iar o statuie a doamnei Sedona Schnelby a fost ridicată în faţa Bibliotecii Publice din Sedona.

Sedona e renumită pentru grupurile sale stâncoase.

▪

Stâncile roşiatice dau culoarea şi pitorescul locului. Se văd munţii dantelaţi în zare. Eu l-aş fi numit ”Oraşul Roşu”. Pentru turişti sunt organizate tururi cu elicopterul, biplanorul, balonul, sau călare pe cal. Fiind prea scump, în condiţiile acestei crize, am ales turul cu micul meu Chevy.

Nuanţele roşiatice ale stâncilor sunt caracteristica Sedonei.

Se organizează aici şi Festivaluri Internaţionale de Film. Pe strada principală (*main street*) există multe magazine şi, mai ales, galerii de artă. Primul centru de artă din Sedona a fost înfiinţat în 1958 de către sculptorul egiptean Nassan Gobran. Vin mulţi artişti să redea în pânzele lor peisajele roşcate, stâncoase ale Sedonei sau prăpăstiile ameţitoare din jur. N-am mers pe cărări pietroase nici cu bicileta, nici pe jos. Ne-am grăbit să ne întoarcem.

▪

Trei zile de hoinărit. Benzina a costat în total 130$. Atracţiile din jur le vizitasem cu ani înainte: Marele Canion, oraşul Page cu Lacul Powell din apropiere şi Valea Verde.

Am văzut moartea cu ochii

09.05.2013 – Mă apucă aşa o bucurie când plec la drum...

Tocmai scrisesem extaziat de plăcerea condusului... Mă apropiam de Grants (dinspre Gallup), ducându-mă spre aeroport. Când pun maşina pe *cruise*, n-o mai simt! Parcă fuge de sub mine. Îmi scapă...

▪

Am trecut prin moarte! Îmi notam în carneţel?

Pe autostrada I-40. Am impresia că fie am atins brusc volanul, fie a fost defectat controlul automat… că Chevy-ul meu a deraiat la început în stânga, ieşind de pe autostradă, apoi spre dreapta. A zburat ori s-a rostogolit şi a aterizat cu roţile în sus! Ca-n filme.

▪

Totul s-a petrecut în câteva secunde. În fracţiunile acelea mă gândeam: uite, cum mor! Centura de siguranţă m-a ţinut suspendat în aer, cu picioarele în sus. Dacă n-o aveam, aş fi dat ortul popii... Am avut mare noroc. E o minune că sunt viu. Îi mulţumesc lui Dumnezeu! Dacă aveam un pasager cu mine, în faţă, era mort. Maşina a căzut pe partea sa. Două bagaje mari (pline cu cărţi, reviste, plicuri primite, ciorne de manuscrise) pe scaunele din spate au fost aruncate la zece metri de maşină.

Blocat, cu capul în jos, nu puteam să ies. Centura încă mă ţinea agăţat cu capul în jos şi nu puteam s-o desfac. Uşa înţepenită. Au sărit câţiva şoferi în trecere. Unul a forţat uşa.

Mi-am desprins centura şi am ieşit târându-mă pe burtă. „Ai sânge pe cap”, îmi zice unul. Nu simţeam nimic. Eram doar zgâriat pe cap, pe mâini şi-mi curgea sânge.

▪

A fost cumpăna vieţii mele. Cel mai grav accident (sper şi ultimul!) pe care l-am avut în viaţa mea. Maşina, făcută praf! Şi era aproape nouă (din 2011). 11.000$ pierduţi.

Când maşina aterizase şi se oprise din învârtirea ei nebună în aer, stăteam atârnând cu capul în jos în cabina storcită şi mă gândeam: Ca să vezi! Sunt viu... Am scăpat nevătămat.

Carcasa maşinii m-a conservat intact, deşi perna de aer (care trebuia să se umfle la accident) nu s-a deschis.

▪

Am trecut prin moarte!

▪

A venit paramedicul (salvarea), dar i-am spus că n-am nimic.

Şi două maşini de poliţie.

▪

Sunt neatent?
Sunt grăbit?
Sunt nerăbdător?
E vina mea?

▪

Sunt absorbit de muncă, nervos, nemulţumit.
Mereu numai cu mintea la cărţi, publicaţii...

▪

Voi renaşte din cenuşă ca Pasărea Phoenix.

▪

Când o să mă întorc în Gallup, peste trei săptămâni, din România, îmi voi cumpăra o altă maşină. Dar ar trebui să ajung cumva înapoi din Albuquerque în Gallup! E un autobuz, însă circulă rar. Avusesem viteza regulamentară de 75 de mile (120 km/oră). Un film de groază! *Reality TV*!

▪

A fost suspect că maşina s-a întors în sens opus, fără să aibă vreun obstacol în faţă. Am plătit 150$ unui indian Navajo să mă ducă urgent la aeroport. Nu voia nimeni.

Altă boacănă: în Albuquerque, bagajele mari, cu materiale didactice, depăşesc 50 de pounds, iar *British Airlines* nu acceptă.

Pur şi simplu am golit din plicuri, ciorne, reviste şi le-am abandonat pe aeroport. În plus, am plătit 140$ pentru bagajul doi.

Dar am prins avionul: Albuquerque – Chicago – Londra – Bucureşti.

▪

Viaţa e agitată. Viaţa e foarte agitată. Viaţa fierbe în clocot.

▪

Şi Romeo Stana, care scotea revista „Foaia" în statul New York, a avut un accident asemănător.

Din păcate, el a murit. Îndrăznise prea mult...

I had a suspicious terrible car accident that I could be dead on May 9th 2013 on the freeway, near Thoreau, going from Gallup to Albuquerque to the airport between 9-10 a.m. (in order to get to Romania).

There was a nice weather, good luminosity, no car near me in front or back for a distance of about 100 meters, plane/horizontal freeway in the desert... and suddenly my almost new car Chevy that was on cruise control going with 75 miles per hour turned upside down with the wheels on top and I was inside... I never had such violent accident in my life…

Fortunately the seat belt kept me hanged in the air with my head down and legs up...

Also, suspiciously no airbag opened although the car was almost new and in good condition and the car has very strong blows landing on its ceiling.

I escaped with little injures to my hands and my head…

What should I expect for the future?

Extinzând... Extensica!

Cu profesori români şi chinezi, la Institutul de Mecanica Solidelor, Bucureşti.

Profesorii chinezi Cai Wen, Yong Chunyan, Weihua Li prezintă „Extensica" la Institutul de Mecanica Solidelor pe 29 mai 2013. Pe 30 mai, prezintă la Facultatea de Electronică (din cadrul Universităţii Politehnice) din Bucureşti.

28.05.2013 – În Bucureşti, cu chinezii şi domnul Vlădăreanu, la Muzeul de Istorie, am văzut: Columna lui Traian (reproducere), Comorile Chinei, şi Tezaurul Istoric (românesc).

Mers pe Lipscani.

Biserica domnească „Buna Vestire”, ctitorită de Mircea Ciobanul în anul 1559.

Turul capitalei (*Bucharest Beautiful*): 25 RONI.

▪

Întâlnit pe domnişoara Cristina Stamin, asistenta universitară a lui Ovidiu Şandru. Discutat prin celular cu Mihai Căruţaşu, secretar al AOŞR. I-am telefonat şi lui Mărgărit Pavelescu (secţia de fizică a AOŞR), dar n-a răspuns.

▪

Învăţăminte pentru viaţă: fii pozitiv, studiază mereu, fii activ, bea ceai/ cafea/vin (moderat), suc zilnic, să râzi, să dormi suficient, să-ţi speli şi cureţi (*floss*) dinţii...

▪

În tomul său, recent publicat, „Supermatematica”, vol. 1-2, ed. Politehnica din Timişoara, profesorul Mircea Eugen Şelariu defineşte şi „Funcţiile Supermatematice Smarandache în Trepte”. M-am simţit măgulit.

▪

Limba română are scriere fonetică, dar neologismele engleze care intră în limbă păstrează scrierea semantică anglofonă:

▪ *Service* – serviciul maşinii, reparaţii (pronunţat în româneşte „servis”);

▪ *Computer* – „compiuter”

▪ *Site* sau *sit* sau *sait* (referitor la *web*), ducând la o hibrizare: scriere fonetico-semantică.

▪

Nu fusesem niciodată la Ateneu. Spectacolul susţinut de pianistul Costin Filipoiu (născut în 1979 la Bucureşti).

A studiat la Berlin. Concerte în Germania şi România. Interpretează din Brahms, Beethoven, Bach, Chopin, Schubert, Enescu, Scarlatti.

Expresivă, cu mult suflet, interpretarea pianistului. Are şcoala germană.

Profesorii Weihua Li, Yang Chunyan, Cai Wen, la Ateneul Român.

▪

E o durere să conduci prin traficul bucureştean... Grămezi de maşini, se încalcă liniile, nu e loc de parcare...

Îi ducem la restaurantul chinezesc Nan Jing din capitală.

▪

La Braşov, cu chinezii.

Conduce profesorul Vlădăreanu. Întâlnim pe Nicolae Pop, profesor la Universitatea din Baia Mare.

Vasile Berinde, profesor de matematică din Baia Mare, şef de departament, zice că sunt cel mai citat matematician român. Nu ştiam.

▪

31.05.2013 – La Universitatea „Transilvania" din Braşov, catedra de Inginerie Economică şi Sisteme de Producţie.

Chinezii beau apă caldă (ca să le dea energie).

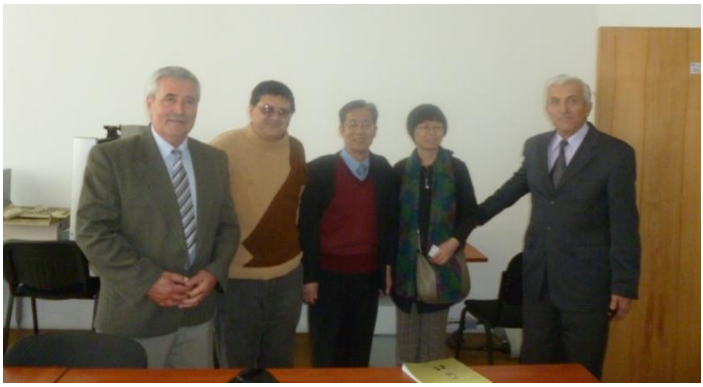

La Universitatea „Transilvania" din Braşov.

▪

Facem cunoştinţă cu prof. dr. ing. Romeo Cioară, editorul şef al revistei ştiinţifice „Recent", apoi cu Mihai V. Ionescu, şeful departamentului.

Pe colonelul Vasile Şandru îl văsusem la careul de dimineaţă al Academiei Militare a Forţelor Armate, unde eu şi domnul Vlădăreanu suntem cazaţi.

Profesorul Mircea Boşcoianu, de la Academia „Henri Coandă" a Forţelor Aeriene din Braşov, ne-a condus.

Prof. Gavrilă Calefariu ne propune să mergem la Institutul Confucius. Prof. Sorin Barabaş ne-a acompaniat.

▪

România părea curată, aranjată, frumoasă, văzută de pe autostrăzi.

▪

Vizităm Colina Universităţii „Transilvania", Sistemul solar; în depărtare se vede Cetatea Braşovului.

▪

Îmi continui jurnalele instantanee... Nu mai am timp de detalii.

▪

La Institutul de Cercetare a Universităţii „Transilvania", profesorul Radu Munteanu de la Universitatea Tehnică din Cluj zicea: „Bucuraţi-vă de studenţii pe care-i aveţi acum, fiincă mai târziu va fi şi mai rău."

Decanul de la Matematică, Marin M. Marin din Braşov, l-a avut ca profesor la Iaşi pe renumitul matematician Constantin Corduneanu. Şi dl. Corduneanu îi spunea, apropo de numele studentului Marin Marin: „De două ori Marin şi niciodată oltean?"...

La Institutul de Cercetări am văzut un scanner 3D, plus freze şi triunghiuri electronice. Tăierea metalului cu jet de apă şi nisip la precizie de 8 microni. Procesul de sintetizare (întărire a pulberii).

▪

Am aflat numărul de telefon al profesorului braşovean Mihaly Bencze prin Ovidiu Pop, tot matematician, dar din Maramureş.

▪

Omul grăbit e omul greşit (proverb). Dar nu întotdeauna!...

▪

Cu familia Pop din Baia Mare am vizitat castelul Bran. Actul de începere a construcţiei a fost la 19 noiembrie, 1377, când regele maghiar Ludovic de Anjou a vrut să apere trecătoarea Bran, la graniţa dintre Ardeal şi Ţara Românească, de incursiunile otomane. Castelul a fost ridicat de braşoveni pe cheltuielile lor, iar în 1382 era gata. La începutul sec. al XV-lea, Cetatea Bran este încredinţată lui Mircea cel Bătrân, iar, după moartea acestuia, voievodului Transilvaniei, prin bunăvoinţa principelui Sigismund de Luxemburg.

La Castelul Bran, cu familia Pop din Baia Mare.

Vlad Ţepeş trece prin Bran în anul 1459 pentru a ataca Braşovul. Regele maghiar Vladislav II Jagello cedează braşovenilor fostul Bran la 1 ianuarie 1498 pentru o perioadă de 10 ani, împrumutând de la aceştia 1.000 de florini. Regele, neplătindu-şi datoria nici după 10 ani, nici mai târziu, după 25 de ani, castelul rămâne sub stăpânirea braşoveană definitivă.

Şi Mihai Viteazu s-a oprit la castel în drumul său spre Alba Iulia în 1596. Doamna Stanca, soţia sa, l-a aşteptat aici, când graniţa dintre Muntenia şi Transilvania este mutată la Fundata. Importanţa fortificaţiei scade la 1836.

În 1920, oraşul Braşov donează castelul reginei Maria şi Regelui Ferdinand, Suveranii României Mari. Arhitectul ceh Karol Loman îl restructurează, iar Regina Maria îl transformă într-o confortabilă locuinţă, fiind alături de Balcic (din fostul Cadrilater românesc) reşedinţa ei preferată. Regina Maria a decedat pe 18 iulie 1938 la castelul Peleş, din Sinaia, lăsând moştenire castelul Bran fiicei sale, principesa Ileana.

Inima Reginei Maria a fost îngropată la Balcic, conform dorinţei sale. Însă, caseta cu inima ei a fost adusă la Bran în 1940, când România a pierdut Cadrilaterul, apoi mutată într-o capelă.

Principesa Ileana s-a căsătorit cu arhiducele Anton de Habsburg şi au avut şase copii.

La 18 mai 2009, Castelul Bran este retrocedat copiilor principesei Ileana de România (Dominic Habsburg Lothringer, Maria-Magdalena Hobshauer, şi Elisabeta Sandhofer), iar la 1 iulie este deschis ca muzeu privat.

▪

Când eu eram elev la Şcoala generală, am învăţat despre Vlad Ţepeş c-a domnit între anii 1456-1462, iar ulterior s-au descoperit în arhivele istorice încă două domnii scurte, de câteva luni, ale sale (in anii 1448 şi 1476).

Scriitorul Bran Stoker din Irlanda a publicat un roman numit „Dracula" în anul 1897, al cărui personaj principal este contele Dracula, un prinţ transilvănean din sec. al XV-lea, înfăţişat ca un vampir băştinaş, însetat de sânge.

Se creează o confuzie între Dracula şi Vlad Ţepeş, care fusese domn al Ţării Româneşti, dar copilărise în Transilvania.

Tatăl lui Ţepeş, supranumit Vlad Dracul pentru că purta stindardul cu Ordinul Dragonului, dat de regele Ungariei Sigismund de Luxemburg pentru că luptase pentru apărarea crucii. „Dracula" înseamnă în limba slavonă „fiul dracului". Cartea lui Stoker a fost tradusă în multe limbi şi ecranizată de F. W. Mornau (1922), T. Browning (1931), T. Fisher (1958), F. F. Coppola (1992) etc.

Castelul în stil gotic este plasat pe o stâncă. Avea guri de tragere cu tunul înspre drum, însă, mai târziu, acestea au fost transformate în ferestre. Intrarea se făcea pe o scară mobilă (ca-n Evul Mediu).

Este renovat în 1723 şi 1883-1886. Are un foişor de lemn, de unde străjerii supravegheau trecătoarea.

Donjonul (cel mai important turn) avea un acoperiş în pupitru spre a împiedica incendierea fortului, plus multe creneluri.

▪

Plouase tot timpul în Poiana Braşov (care a devenit azi staţiune pentru *les nouveax riches* - noua burghezie), inaccesibilă lucrătorilor mărunţi.

Mi-am cumpărat o umbrelă cu 15 RONI.

Cu profesorul Nicolae Pop.

▪

Ajunşi la Braşov: chinezii, eu, domnul Vlădăreanu, colonelul Şandru şi un elev-militar ca şofer.

Saşii şi cavalerii teutoni au construit între 1211-1225 prima cetate medievală în satul Râşnov (denumit şi satul trandafirilor: Rosendorf, în anul 1388).

Regele ungur Carol Robert de Anjou atestează documentar aşezarea în anul 1331.

Invazia tătarilor pustieşte Ţara Bârsei în anul 1335, totuşi Cetatea Râşnov rezistă. Dar în anul 1421 este atacată de otomani, care renunţă şi se îndreaptă spre Braşov, pe care-l distrug (deoarece era refortificat).

Stilul fortăreţei este gotic şi cuprinde Cetatea de Sus şi Cetatea de Jos. În 1612, asediată de Gabriel Bathory. Tunurile sunt dărâmate cu ghiulele. Turnul principal este denumit ulterior Bathory. În zona turnului s-a găsit un tezaur de 411 monede de argint în anul 2001.

Fortăreaţa a fost parţial distrusă în urma cutremurelor din 1580 şi 1802, precum şi a incediului din 1718.

În interiorul fortăreţei se trăia ca într-un târg, în 80 de căsuţe.

▪

La Institutul Confucius (chinezesc desigur) din Braşov, deschis în martie 2012, se predă limba chineză, la nivel de începători şi mediu. Încă 200 de studenţi români au luat cursuri de chineză. Au evenimente şi conferinţe despre cultura chineză. Se organizează concursuri de *ping-pong*. Există trei profesoare de chineză, predând prin engleză, dar şi direct din română.

Directorul român este prof. Dr. Andrei Bodin, iar directorul chinez este Yong Zhaoyu. Dna Florescu este administratoare.

Există 400 de Institute Confucius în lume şi tinde să depăşească numărul institutelor „Goethe" germane şi a celor culturale franceze.

Sunt trei Institute Confucius numai în România: la Braşov, la Cluj, şi Sibiu. La Bucureşti nu există!

▪

Cristina Bălan zice în celular: „Eşti un savant cu suflet de poet." (Fiindcă mă văicăream că nu-mi găseam cardul de credit.)

▪

O fugă nebună, nebună, nebună prin viaţă. Asta fac, nu mai trăiesc. Nu mai am timp...

Schimbând o roată la bătrâna Dacie românească.

▪

Între Răşinarii lui Cioran şi Bălceştii mei poate fi o asemănare? Mi-era dor nespus de Olteţul meu, de stadionul cu iarbă, de viaţa arhaică de care nu mă pot detaşa „şi-n lumea mare" prin care mă învârt, şi în locurile

exotice pe unde călătoresc sunt tot un ţăran, mă port ca un copil. Cioran detesta şi iubea „acest blestemat, acest splendid Răşinari" (în scrisori către cei de acasă). Eu am iubit Bălceştiul, dar acum începe să se înstrăineze de mine. Depărtarea, distanţa îşi spun cuvântul.

▪

Citesc revista „Iceberg" editată la Braşov de Adrian Lesenciuc. Am asistat la o lansare a numărului 1 pe 2013, în Turnul Artelor.

Am discutat şi cu Virgil Borcan, profesor de franceză la Facultatea de Litere din Braşov. Mi-a stârnit interes „transmodernismul" despre care Horia Munteanu a scris două manifeste. (Rămâne de investigat pe mai târziu.)

Dintre editori, îl mai cunoşteam pe Ion Brumaru de la vechea „Astra". Numere „Iceberg" dedicate unor personalităţi: Cioran, Nichita, etc.

▪

Funeriu a fost funerariul cercetării şi învăţă-mântului.

▪

01.06.2013 – La Sinaia, Hotel Pallas, cu domnul Vlădăreanu şi profesorii chinezi: Dr. Cai Wen, Dr. Weihua Li, şi Dr. Yang Chunyan.

Ciudat că etimologia patronimului oraşului vine de la arabi şi anume, de la Peninsula Sinai.

Spătarul Mihail Cantacuzino, în anul 1675, rătăcea pe timpul iernii pe Valea Prahovei, prigonit de aprozii lui Gheorghe Duca. Spătarul a ajuns la schitul de călugări Sf. Nicolae, reconstruit de un tâlhar pocăit, Nicolae Grozea din Breaza.

Mihail Cantacuzino a jurat că dacă va scăpa cu viaţă, va face o mănăstire în aceste locuri sălbatice, pe malul pârâului Peleş. După ce fratele lui a pus mâna pe tronul Ţării Româneşti, soarta Cantacuzinilor s-a schimbat radical.

Mihail şi mama sa Ilinca au vizitat Palestina şi peninsula Sinai şi au fost profund impresionaţi de mănăstirea Sinai (1681).

Mănăstirea Sinaia a fost construită între 1690-1695, iar la sfinţirea ei a participat şi Constantin Brâncoveanu, domnitorul Ţării Româneşti. În timpul domniei lui Mihai Şuţu, s-a alcătuit un cătun de scutelnici din 24 de familii, care avea ca sarcină paza mănăstirii.

În 1802 şi 1821 (după revoluţia lui T. Vladimirescu) turcii ocupă mănăstirea.

Între 1843-46, mănăstirea este lărgită. Se construieşte o şosea între Câmpina şi Ardeal între anii 1847-1865. Mănăstirea e ocupată de trupele ruseşti între 1848-1850 şi de austrieci între 1854-1858.

Principele Carol al României şi soţia lui, pricipesa Elisabeta, îşi petrec verile la mănăstirea Sinaia începând din anul 1866. Castelul Peleş, ridicat de regele Carol între 1875-1883, va fi locuit de perechea regală în perioada 1896-1914.

Iar castelul Pelişor, alăturat, e ridicat între anii 1899-1903, conform planurilor arhitectului ceh Karel Liman. Pelişor a servit ca reşedinţă a prinţilor moştenitori Ferdinand şi Maria până în anul 1914, când a decedat regele Carol I, după care a fost transformat în muzeu. Castelul Peleş, în stil neorenascentist, îmbină stiluri

diverse: baroc, german, hispanic etc. şi cuprinde ornamente, decoraţii, vitralii, precum şi colecţii de tablouri, armuri, covoare şi ceramică de artişti înzestraţi.

▪

02.06.2013 – De la Sinaia ne întoarcem cu maşina la Bucureşti. La Palatul Regal vizităm Galeria de Artă Europeană şi apoi Galeria de Artă românească, monumentul lui Ghilduş, şi Statuia lui Carol.

După care, mi-am luat bagajul din Calea Griviţei, iar doctorandul Victor Vlădăreanu, fiul profesorului Luige Vlădăreanu, m-a dus la aeroport.

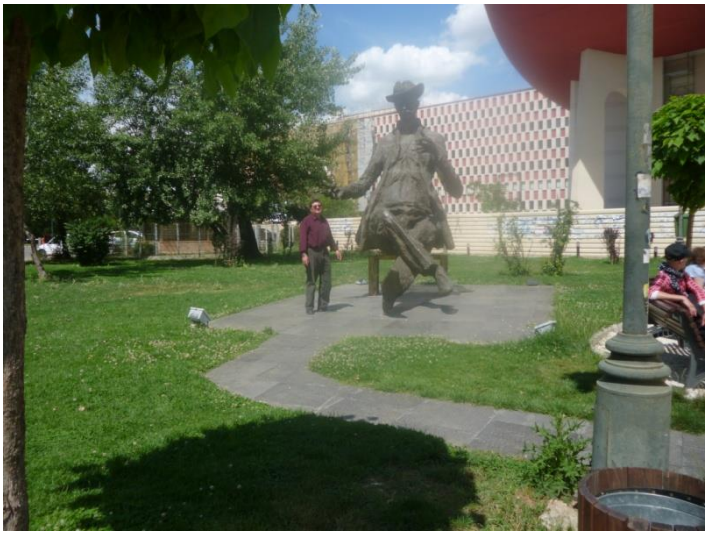

La un taifas peste timp.

▪

Otopeni. S-a ridicat avionul...
Adio, România ! Când o să revin?

Istanbul: între ştiinţă, proteste şi istorie

Piaţa Taksim din Istanbul, monumentul dedicat lui Ataturk.

08.07.2013 – „Tot pe drum, pe drum, pe drum”... în ciuda accidentului grav din luna mai, de pe autostradă...

Înving frica prin frică...

▪

Rămân cuminte, pe banda din dreapta, fără să depăşesc limita de viteză.

Conduc defensiv, cu mâinile strânse pe volan şi când se zguduie sau se bălăngăne Nissan-ul meu, noul vehicul al meu, îmi sare inima din loc, la denivelări din asfalt.

▪

Mergând constant şi încet pe linie dreaptă, parcă stai... Rar schimb benzile.

Înainte, nu-mi plăcea să am pe altul în faţa mea. Acceleram, deceleram... şi tot aşa.

▪

Mai am încă obiceiul riscant să pun carneţelul pe genunchiul drept şi să scriu în timp ce mâna stângă ţine încordat de volan.

Zic: să nu se răcească ideea.

Ba mă pasc şi ghinioane!

Fie pierd sau uit câte ceva prin excursii, ori iau tichete de supraviteză, ori mi se defectează maşina.

Azi de dimineaţă, cum am pornit, mi s-a aprins becul senzorului (!) că roţile-s desumflate.

▪

„Să n-ai accidente de avion", îmi scrie M.M. Doamne fereşte! Şi eu zbor cam des... Ieri, 7 iulie 2013, s-a prăbuşit un avion sud-corean venind de la Seoul, pe aeroportul din San Francisco, chiar la aterizare.

Din 307 pasageri, două persoane au decedat, două sunt paralizate şi şase rănite grav. Puţine victime, totuşi. Era un Boeing 777, la care am lucrat şi eu (la partea de *sofware*, când eram inginer la *Honeywell*, 1990-1995). Era zborul 214, echipajul avea 16 membri, dintre care 4 piloţi. Considerând şi pe cei cu răni uşoare: 182 în total, deşi cifrele diferă în presă.

▪

Am cumpărat cel mai ieftin bilet de pe Internet, de la o agenţie nouă *Cheap0air*. 1.948,20$, incluzând şi 3 nopţi de cazare la hotel.

Celelalte agenţii online îmi cereau peste 2.300$ numai zborul dus-întors. La dus rămân o noapte la Amsterdam şi o noapte la întoarcere (plăteşti puţin, aştepţi mult).

▪

09.07.2013 – Am vizitat o jumătate de zi... aeroportul din Amsterdam! O expoziţie privind începutul zborurilor comerciale în 1919-1920 cu planoare.

„Olandezul zburător" este conectat cu KLM (Compania Aeriană Regală Olandeză); un desen reprezentativ de Jon Wijga din 1926.

În 1928, deja KLM zbura prin Europa, iar în 1932 prin Africa şi Asia.

Multe postere publicitare. Avioanele Fokker, după 1933, sunt înlocuite cu Boeing şi Douglas, produse numai din metal, care puteau lua la bord 14 persoane şi necesitau 6 zile ca să ajungă până în India.

Aluminiul, mai uşor, înlocuieşte celelalte metale la avioane. Zborul era scurt şi rezervat elitelor. Iarna, din cauza vremii, nu avea loc.

În 1920 Fokker-ul făcea 10 zile până în Indiile Vestice Olandeze. În 1930, din Schiptol, aeroportul din Amsterdam, până în Batavia (Jakarta de azi) lua 6 zile, evident oprind în mai multe oraşe pe traseu. Urmează epoca zborurilor intercontinentale ale KLM-ului cu avioane Lockheed Constellation („Connie") între 1950-1960, cu patru motoare. Simultan e folosit şi avionul Convair. Acestea ajungeau la 400 km/oră şi aveau o capacitate de 43 de persoane. Boeing 747 se extinde la 436 scaune şi 900 km/oră.

Alăturat este o cameră de rugăciuni, apoi o cameră de prim-ajutor (*Eerste hulp*), de fapt, şezlonguri pe care se poate dormi (am aflat de ea prea târziu, când trebuia să plec).

Muzeul Ruks jos, cu obiecte artistice de vânzare. Chiar şi o mică bibliotecă a aeroportului.

▪

Până nu comiţi greşeli, nu eşti bun.

▪

Ajung tocmai pe 10 iulie la unu noaptea în Istanbul. Din cauza condiţiilor politice din Turcia ultimelor săptămâni, au avut loc demonstraţii în Piaţa Tacsim (în turcă, *Tacsim Meydane*) contra procesului de islamizare a ţării de către guvernul Erdogan, susţinut de partidele religioase. Mulţi cercetători n-au venit la conferinţă. De vină mai este şi criza globală din care cauză se aprobă mai greu sponsorizările.

Reprimarea demonstraţiilor din Piaţa Taksim (iulie 2013).

▪

Albuqerque – Atlanta – Amsterdam – Istanbul. Două zile pe drum. Viza electronică turcească e 20$.

Dormit 3-4 ore numai. De dimineaţă, o cafea tare. Ness cu cremă în cameră la Hotel Hilton Garden (69$ pe noapte). Schimbasem 100$ la rata 1USD = 1,92 lire turceşti.

▪

Amfiteatrul plin la Muzeul Azkeri din Istanbul.

Un citat din Kemal Atatürk: „Naţiunile care nu-şi cunosc istoria sunt condamnate să dispară".

Autorul, pregătit pentru o nouă conferinţă internaţională.

▪

Murat Efe, coordonator local, deschide conferinţa.

Dr. Jack Lemon prezintă o Plenară despre *Agilitatea Capabilităţilor Militare* folosind fuziunea informaţiilor.

Am găsit în program încă două nume româneşti: Laura Georgescu şi Dan Marinescu, pe lângă mine şi alţii pe care-i cunoşteam de la conferinţele anterioare: Valentina Dragoş (din Paris) şi Mihai Cristian Florea (din Québec Ville). Lucrarea mea cu polonezul Ksawery Krenc e prezentată de el: „Aplicaţii ale Regulilor Condiţionale şi Relative în Detectarea Ameninţărilor". Eu doar răspuns la o întrebare: în DSmT regula pesimistă este similară cu probabilitatea subiectivă de jos (*lower probability*), iar regula optimistă cu probabilitatea subiectivă de sus (*upper probability*) – ca-n probabilitatea imprecisă.

Cu cercetatorul polonez Dr. Ksawery Krenc.

▪

Mă prinde somnul. Beau a doua cafea... pentru două nopţi consecutive nedormite prin avioane...

▪

Se fac distincţii între *soft data* şi *hard data*, şi analog fuziunile lor.

▪

Turcii cu mustăţi, coifuri şi costume roşii suflă în trompete şi bat în tobe ca soldaţii otomani pe timpuri. Alţii, în halate albastre. Semiluna în dreapta, Atatürk în stânga. Nu e loc în amfiteatru. Stăm pe scări. Parcă acum ar pleca de la război. Chiar aşa numit. Spectacol otoman.

„Ieniceri, copii de suflet ai lui Allah şi spahii
Vin de-ntunecă Pământul la Rovine, în câmpii..."

Mi-am adus aminte de versurile lui Eminescu.

Trebuiau să fie sesiuni de comunicări ştiinţifice, dar... nu s-a mai dus nimeni!

Lumea priveşte surprinsă. Ritmul şi zgomotele îţi ridică părul măciucă.

▪

Soft data: bloguri, reviste, texte, idei.

Hard data: video, semnale electrice.

Soft data este calitativă, *hard data* este cantitativă. *Soft data* trebuie modelată cu recursii Bayesiene şi procese Markov. Apoi se combină *soft data* cu *hard data*. Există date hibride: date soft şi hard amestecate. Se foloseşte logica incertă (Nuñez 2013).

Fuziunea şi deciziile automate la UAV (*Unmanned Aerial Vehicle*) sau *drone*.

▪

Un actor român clasic, Birlic... Văd în texte turceşti cuvântul *birlik*, care înseamnă unitate.

▪

Îmi revin în memorie, vag, cuvinte învăţate când eram în lagărele din Istanbul şi Ankara (1988-1990), vorbind o turcă precară, redusă.

- *Te şekür ederim* = mulţumesc mult;
- *Salamo alecum/ Alekum salam* = salutare;
- *Evet* = da;
- *Hayer* = nu;
- *Burda* = aici;
- *Taman* = atât (cu o variantă şi în română);
- *Kadin* = femeie (i fără punct se citeşte î);
- *Erkek* = bărbat;
- *Çacuk* = [ciogiuc] copil;
- *Anne* = mamă;
- *Baba = tată;*
- *Şeker* = zahăr;
- *Küçük = mic;*
- *Buyuk* = mare;
- *Kohuşmak* = a vorbi.

Destule cuvinte turceşti au intrat în limba română după secole de stăpânire: bir, para, ceai, taman, duşman, cioban, ioc, ciolan, ciorbă etc.

Numerale turceşti:

- 1 = *bir*;
- 2 = *iki*;
- 3 = *üç*;
- 4 = *dort*;
- 5 = *beş*;
- 6 = *alti* (altî);
- 7 = *yedi*;
- 8 = *sekiz*;
- 9 = *dokuz*;
- 10 = *on*.

Mai ştiam un cântec de-al lor, tot în lagărul de refugiaţi politici învăţat:

„Yavaş, yavaş”... = încet, încet...

▪

Kaç para ? = cât costă ?

▪

11.07.2013 – „Cine vrea să ştie viitorul, trebuie să cunoască trecutul.” Claudius Ptolemeus (100-180), matematician grec care a scris despre observaţii imprecise, despre algoritmi de fuziune în antichitate.

Modernitatea Istanbulului.

▪

„Nimic nu e mai practic decât o bună teorie” (Maxwell).

▪

If I stop working, I die.

▪

Vizitând, vezi cum se comportă oamenii, cum gândesc, ce atitudini au.

▪

De ce sunt ăştia atât de preocupaţi de supravegherea populaţiei? Operaţiune suspectă...

Oamenii au devenit sclavii banilor.

▪

„Quo vadis, Fusion", prelegere în amfiteatru de Wolfgang Koch (neamţ).

▪

Un alt cercetător român din Brest, Franţa, Ion George Todoran, în cooperare cu francezii, despre „Evaluarea Calităţii Informaţiei în Sistemele de Fuziune".

Am prezentat lucrarea „Asupra Consistenţei lui PCR6 cu Regula Mediei şi Aplicaţia ei la Esttimarea Probabilisticii (Frecventiste)".

▪

Se observă un *reviriment* al coloniilor faţă de metropolele de sub care s-au eliberat. De exemplu, cercetătorii din Maghreb se îndreaptă tot spre Franţa, iar în ţările lor, franceza rămâne tot prima lor limbă străină. La conferinţe, tot în cercul francofon se învârtesc.

▪

Reliabilitate, credibilitate, ambiguitate; auto-confidenţă, fenomene epistemice; contrasticitate; factualitate; paterne lingvistice, verocitate; redundanţă; duplicare;

procesări ale limbajului natural; etichetarea noţiunilor; cuantificarea confidenţei; greutatea evidenţei; informaţii conflictuale.

Toate aceste sintagme au fost extrase din prezentarea cercetătoarei române Valentina Dragoş, de la ONERA, Paris, despre analiza ontologică a incertitudinii din data soft.

▪

Gala premiilor pe insula Apei în Istanbul. Jucăm de ne rupem.

Turcia veche.

12.07.2013 – M-am culcat ieri după miezul nopţii. Asist la Plenara lui Patrick Wolfe, de la University College London, despre „Big Data and Statistical Network Analisys".

▪

Ne studiază ăştia totul: email-uri, caracteristici de comportament, legăturile din reţele sociale etc. Pentru a prezice acţiunile noastre (ale tuturor) viitoare.

▪

Reţele dinamice.

▪

Askeri Muzesi. În sfârşit, mă decid să merg la Muzeul Militar din Istanbul. Iar am dat-o în bară cu aparatul de fotografiat.

S-a descărcat bateria şi n-am putut s-o încarc, deoarece ştecherul american nu se potriveşte la cel turcesc. Mă rog de colegi să mai facem câte o poză.

Imperiul Otoman începe cu ocuparea Constantinopolului, capitala Bizanţului, în 1453. Ţin minte anul pentru că este cu patru ani înainte de domnia lui Ştefan cel Mare (1457-1504).

Începând cu 1726 în Biserica Bizantină, din Hagia Eirene, se colectează arme, care în 1846 se transformă în Muzeu Militar de către Paşa Ahmet Fethi, denumit Muzeul Imperial (în turceşte *Muzei Hunayun*).

În sec. XX, Paşa Ahmet Muhtar adaugă 9 colecţii de arme antice. În 1949 armele sunt depozitate în Arsenalul Maçka. În 1959 este deschis Muzeul în Gimnaziul Academiei Militare.

Mă gândesc la Dimitrie Cantemir şi opera sa „Creşterea şi descreşterea Imperiului Otoman". Muzeul are o mare diversitate de arme otomane şi europene. Săbii încovoiate construite de Hadji Sungar pentru Sultanul Süleyman Magnificul.

Din timpurile când turcii erau spaima Europei.

Caracteristicile coifurilor turceşti. Armuri, obiecte religioase de pe vremea triburilor de huni şi Gokturci. Lanţul cu care Imperiul Bizantin a închis estuarul Cornul de Aur în timpul capturării Istanbulului de către turci. Se zice că în acest Golf erau ascunse bogăţiile bizantinilor. După Primul Război Mondial, Imperiul turcesc se destramă. Bătălia din 1839 a Sultanului Marat I contra comandantului sârb la Kosovo duce la avansarea otomană în Balcani, ocupând Sofia, Nis şi Monastre.

Triburile turceşti s-au stabilit în centrul Asiei. Teritoriul era numit Turkestan. Perşii îl numea Turan. Încep să se sedentarizeze în perioada Uyghur, formând oraşe. Erau buni arcaşi, vânători şi călăreţi.

Religia pre-islamică a lor, credeau în „Dumnezeu din cer”.

Scene de luptă.

Atilla (345-453), împărat turco-hun. Cu o armată de 750.000 de soldaţi îşi propune să cucerească lumea. Atilla

a fost fiul lui Muncuk, unul dintre fondatorii statului Hun. De tânăr a trăit la Roma, vorbind fluent latina şi învăţând cultura romană, dar şi slăbiciunile romanilor. Atacă Imperiul Roman când împărat era Valentinius III, în mai multe rânduri. În 453, când avea 58 de ani, se căsătoreşte cu o tânără fată, Ildiko, în capitala Imperiului Hun, Etzelburg (la graniţa de azi a Ungariei). Dimineaţa e găsit mort, iar patul e plin de sânge. Nu se ştie dacă a fost asasinat sau nu. Atilla ajunge cu hoardele sale până în Nordul Italiei şi era gata să intre în Roma. Papa al III-lea îl convinge să renunţe (contra plăţii unui tribut). Fiul său Ellah preia puterea, dar trupele se destramă.

Structura socială a Gökturcilor (552-245): familie, clan, trib, naţiune (*bodun*) şi stat (*il*). Cultura Uygkur (745-1368), pre-islamică. Vechiul alfabet turc. Oamenii de cultură: Harezmi (780-850), matematician, astronom, geograf; Al-Biruni (973-1048), matematician, istoric, geograf; Al-Farabi (870-950), logician, muzician; Ibn-i Sina (980-1037), filozof, fizician, a scris peste 250 de cărţi; Yiusuf Has Hacib (1027-1077), literatură, artă.

Bătălia de la Mohacs din 29 august 1526, despre care am învăţat la istorie a durat... două ore! Süleyman Magnificul cu o oaste de 100.000 de soldaţi, 300 de tunuri este întâmpinat de armata ungară a Regelui Lajos al II-lea, condusă de Bathory, numărând 50-60.000 de soldaţi. Süleyman intră în Buda şi Pesta fără rezistenţă şi-l întronează pe Ion Zapolya, Voievod al Transilvaniei, ca Rege al Ungariei.

Portretele sultanilor afişate, unul după altul.

Vestitele iatagane turceşti. Flintele. Şcoala Militară şi ofiţerii turci cu fesurile lor roşii şi îmbrăcaţi în caftane.

Primul Război Mondial care duce la spargerea Imperiului Otoman, deja în agonie (supranumit „omul bolnav al Europei"). Şi Mustafa Kemal Atatürk, care-i modernizează, scoţându-i din Evul Mediu („atatürk" însemnând <tatăl turcilor>).

Colecţia de pistoale, puşti şi tunuri otomane, începând din sec. XVI. Pistoalele, în special, dar şi unele puşti, sunt frumos ornamentate cu motive geometrice bogate. Numărul ornamentelor scade drastic în sec. XIX. Ornamentele erau făcute din lemn, os, scoici, carcase de broaşte ţestoase, dar şi din plăci metalice (chiar şi din argint). Pistoalele era fabricate în Anatolia, Caucaz, Balcani şi Istanbul.

Tablurile lui Baiazid (1481-1512) şi Süleyman Magnificul (1520-1566).

Colegii mei de lagăr turcesc (1988-1990), Sedat şi Yilmaz, turci-tătari din Dobrogea, vizitaseră acest muzeu şi mi-au spus c-au văzut sabia lui Ştefan cel Mare expusă. Eu n-am reuşit astăzi s-o găsesc, deşi am întrebat şi la ghişeu…

Apoi, urmează colecţia de căşti de metal (turceşti şi europene), zale, scuturi, platoşe, iatagane din sec. 15-20, din perioadele Memluk, Persană, Akkoyunlu, Sirvanşah, Timurla care se disting prin forme şi decoraţii. Căştile europene în sec. 13 erau deschise, iar în Evul Mediu până la sfârşitul sec. 17 închise. Din sec. 18 nu se mai construiesc din metal, ci din ţesături sau piele cu dantele aurite sau argintate, asortate uniformelor militare.

Odată cu înfiinţarea Corpului de Ieniceri la 1363, s-au adoptat şi hainele militare pentru cele 101 de divizii ale sale. Fiecare divizie avea uniformă diferită, în special veşmântul de pe cap, pentru a se distinge de civili şi de inamici. Ofiţerii de rang înalt, „vizirii", purtau caftane şi mantale lungi. Bucătarii aveau şorţuri şi mantale de piele brodate. Infanteriştii purtau şosete roşii, pe când ofiţerii purtau galbene.

Cavaleriştii se încălţau în cizme. Turcii abandonează turbanele şi şalvarii lor în timpul domniei lui Murat al II-lea (1808-1839), iar în timpul următorului sultan, Abdülmecid I (1839-1861), stilul european al uniformelor este acceptat pe deplin: cu jachete şi pantaloni strâmţi pe corp. În locul turbanelor îşi pun fesuri.

Colecţie de ordine de vitejie şi medalii acordate luptătorilor otomani. De exemplu, Medalionul Bosnia (1849) pentru înnăbuşirea Răscoalei Sârbilor.

(Nu am văzut menţionate şi luptele româneşti contra turcilor, dar nu am avut timp să intru în detalii şi să verific toate obiectele şi înscrisurile din muzeu. Un istoric român ar trebui s-o facă...)

În colecţia de tunuri fabricate din bronz, sunt şi de pe vremea Sultanului Süleyman Magnificul I (1520-1566), când Imperiul Otoman atinsese apogeul, ajungând în 1529 să asedieze Viena. Ciocnirea a două civilizaţii: musulmană şi creştină. Există şi tunuri din fier din sec. 16, plus tunurile europene (inclusiv cele ruseşti) până în sec. XX. Pe lângă ornamente şi centuri, pe tunurile vechi s-au descoperit caligrafii vechi. De exemplu, pe un tun al Sultanului Mamelucilor, Kayitbay.

▪

În limba kurdă:

- 1=yek
- 2=duo-duo
- 3=să-sei (am transcris pronunţia)

În limba Swahali:

- Asante sana= mulţime
- Mambo=salut
- Jambo=cu plăcere.

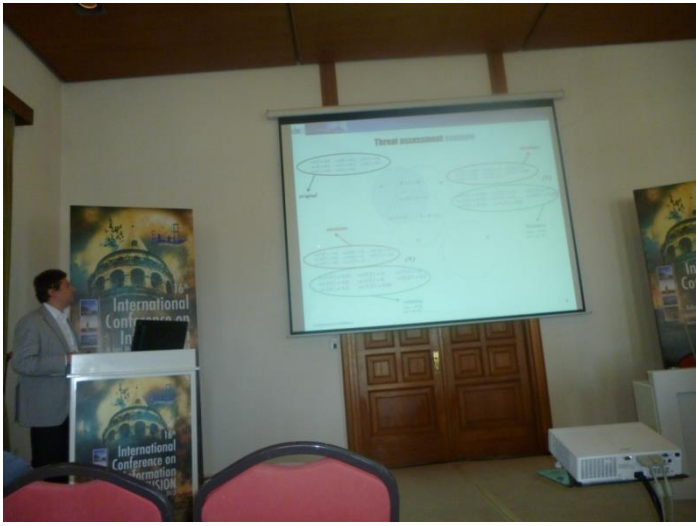

Dr. Ksawery Krenc prezintă lucrarea realizată în colaborare cu Autorul.

▪

Întâlnesc doi profesori universitari din Algeria: Dr. Yousef Chibani şi Dr. Amrouche Abderralmane interesaţi de DSmT şi Neutrosofie.

Chibani a prezentat şi o lucrare despre DSmT (cu PCR6 şi DSmP_{ε}), folosit în clasificarea în multi-clase, iar un student de-al său Nassim Abbas, îşi face doctoratul în DSmT.

Musulmanii sunt în *ramadan*, aşa că n-au mâncat, n-au băut până la scăpătatul soarelui. La cinci după masă, cântă Hogea ca-n toate ţările musulmane, dând o atmosferă orientală.

De la Kabataş, cu vaporul „Turul Bosforului”, 15 lire turceşi, circa 7,5 dolari americani, o oră şi jumătate.

Taximetristul mi-a zis că-l cunoaşte pe Gheorghe Hagi (pronunţă cu accent pe fiecare silabă) şi Gică Popescu. „Buni fotbalişti!”. Trecusem pe lângă stadionul Beşiktaş. Apoi, pe sub Podurile Bosforului.

Çök Güzel Stanbul! (Foarte bine, Istanbul.)

Un trofeu.

Ne-a dus şi-n partea asiatică.

Pe faleză, tarabe. Public. Porumb. Diverse obiecte de artă. Doi ecuadorieni cântă muzică latină.

Pe jos, până la Moscheea Ali Paşa. Cafenele cu mese în stradă ca în Franţa. Toată lumea ştie de Hagi, Popescu şi Lucescu, care au activat la Galatasaray.

La Palatul Topkapi. *Anadim?* = înţelegi?

Am vrut să beau o bere, dar nu se vinde în perioada Ramadanului. Lumea iese în parcuri, la picnic, pe terase să mănânce seara.

▪

13.07.2013 – Piaţa Taksim, unde au avut loc demonstraţiile acum câteva săptămâni. Dar s-au potolit. E linişte deplină. De aici, iau un Tur al Oraşului (20 lire turceşti = 10 dolari) timp de 90 de minute.

▪

Nerde = unde?

Interesant cum fac ei negaţia. *Bilyorum* = eu ştiu, dar *bilmyorum* = eu nu ştiu (doar înserarea unui *m* în forma afirmativă).

Nezaman = când?

▪

Muzica turcească care s-a menţinut şi în România.

▪

Istanbulul e deosebit de frumos. Aghata Christie l-a vizitat şi a locuit aici.

O atmosferă balcanică, dulce. Melodii siropoase, mieroase. Podul Atatürk. Pescari cu undiţe lungi. Şi o Biserică Ortodoxă Grecească.

Patriarhul ei era scutit de taxe. Biserica bulgară „Sf. Ştefan". Podul Galata distrus de incendiu în 1993. Palate din timpul Roman. În 1204, cruciaţii distrug oraşul.

„Adamadam…" cântec melancolic.

▪

Să călătoreşti, să-ţi dezvolţi orizontul, viziunea.

▪

995 m lungime. Atât are podul peste Cornul de Aur construit de japonezi, nemţi şi turci. 22 km lungime atinge zidul care înconjoară oraşul pentru a-l apăra. Are 96 de turnuri şi 9 porţi.

▪

Poarta Topkapi. Cimitire musulmane. Văd nume precum Ismail Çoban (se citeşte Cioban) pe o cruce.

La televizor, aseară, turcii l-au arătat pe Edward Snowden, care a defectat de la NSA, aşteptând azil politic pentru Rusia, Ecuador, Venezuela, sau Cuba. El a dezvăluit programul PRISM de supraveghere a întregului glob! „Big data", folosită pentru a căuta pete neconformiştilor.

„Abdi Ipperci", complex sportiv modern.

Şi traficul de aici e greoi. Maşinile merg bară la bară pe multe secţiuni. Ciculaţia e sub formă de... grămadă!

▪

Turcimea are poeticitatea ei, culoarea ei, sufletul ei...

▪

Armoniile sunt încărcate de jale şi aduc cu manelele ţigăneşti.

▪

Bazarul Arasta. Moscheea „Sultan Ahmed".

▪

Catedrala *Aya Sophia*.

Le-am mai vizitat acum 25 de ani (1988-1990), când eram în lagăr. Autobuzul stă mai mult aici. Iau altul ca să ajung la Piaţa Tacksim, de unde este navetă direct la aeroport. Avionul meu pleacă la 5 după masă. Mai am vreo patru ore. Între timp, au apărut tramvaie prin Istanbul. Grămadă de oameni pe străzi.

O privelişte din Istanbul.

▪

Otopark. Podul care leagă oraşul nou de oraşul vechi. Universitatea de Arte Plastice. Palatul Dolmabahce. Hotelul „Istanbul", cel mai mare din Turcia.

Vestitul *kebab*.

O uzină Renault-Dacia şi în Istanbul. Istanbulul e singurul oraş care se întinde pe două continente: Europa şi Asia.

▪

Nu există dreptate în această lume, există doar interese.

▪

În avionul de întoarcere Istanbul-Amsterdam stau lângă o tânără olandeză, de 31 de ani, care se numeşte Meike. Aflu că în Olanda mai există o formă de uniune între două persoane (pot fi şi de acelaşi sex) care se numeşte parteneriat. Mi-a arătat paşaportul că ea este partenera lui Ivan, deci nu soţia, şi au şi un copil împreună.

În SUA mai există forma de separare materială între doi soţi, care pot încă locui împreună sau pot divorţa definitiv.

▪

La televizor, pe un canal comercial, văzusem o emisiune despre „familia deschisă". Fiecare poate avea relaţii conjugale cu alţii sau altele.

Familii plurigame:

a) un bărbat poate avea mai multe femei şi locuiesc împreună (el fiind căsătorit legal doar cu una, celelate fiind concubine), în special mormoni.

b) o femei cu mai mulţi bărbaţi (unul pentru sex, altul pentru întreţinere etc. sau chiar toţi pentru sex. Sunt femei nimfomane, niciodată sătule…).

c) familii în grup: mai mulţi bărbaţi şi mai multe femei, care se-mperechează cum vor, şi-şi schimbă partenerii cum vor.

▪

În prezent, în ţările occidentale, în proporţie de 60% sunt formate familiile dintr-un singur părinte.

Omul modern nu mai poate trăi cu cineva.

▪

Meike mă învaţă să număr în olandeză. Asta-mi mai lipsea!

1 = *een* (ein)
2 = *twei* (tuai)
3 = *drie* (dri)
4 = *vier* (vi)
5 = *vyf* (vaif)
6 = *zes* (zes)
7 = *zeven* (seifăn)
8 = *acht* (aht)
9 = *negen* (neihân)

▪

14.07.2013 – În Aeroportul Internaţional Schiphol ni se anunţă că pur şi simplu există hoţi în clădire şi să nu lăsăm bagajele nesupravegheate.

Am dormit pătimit pe şezlongul din aeroport. La hotelul Mercure şi la cel din aeroport nu am găsit camere disponibile. Mi-am cheltuit ultimii euro pe reviste (*The International Correspondent*, cu articole despre călătorul modern şi Parlamentul European, despre noul preşedinte german Martin Schulz şi criza mondială. Revista britanică *The Ecomomist.*)

▪

Tehnologia informaţiei a luat o dezvoltare exponenţială încât am ajuns să ne monitorizăm pe noi înşine!

Produse precum Lapka şi Fitbit care, legate de încheietură, înteracţionează cu smart-phone-ul.

Ca-n filmele SF în care suntem poliţişti pentru noi înşine. O să ne băgăm singuri şi la închisoare!

▪

Paşapoarte mobile, călători virtuali, GPS, bagaje cu telecomandă, roboţi electronici care te ghidează.

▪

Am plătit 13 dolari pentru un singur număr din *The Economist*. Ziarele şi revistele tipărite se mai citesc pe avioane şi aeroporturi.

În rest, populaţia lecturează *online*.

Euroscepticism din partea ţărilor membre (27, plus Croaţia de la 1 iulie 2013), cu şomaj între 10% - 27%, cu exepţia Germaniei - 5,4%.

▪

The regulation and deregulation, centralization and descentralization are permanently to be in a balance. When one is going too high, the other is pushing to bring it down. A percentage o regulation and a percentage of deregulation characterize each field. The more totalitarian is a system, the higher regulation. Yet, a system with no regulation is an anarchy. A steady percentage of regulation would not work either, but it should be flexible – changing according with the new needs. The centralization improves more regulation.

▪

Am condus pe o ploaie cu fulgere de credeam că o să-mi trăznească maşina pe I-40, autostrada Albuqerque – Gallup.

Iar timorat la volan...

O nouă conferinţă de Extensică în China

可拓学与创新方法国际研讨会暨可拓学创立三十周年庆典
International Symposium on Extenics and Innovation Methods & Thirtieth Anniversary Establishment Celebration of Extenics
August 16-18 2013 Beijing,china

Participanţii la Conferinţa de Extensică din Beijing (august 2013).

20.07.2013 – Nu se termină bine o conferinţă, că trebuie să mă pregătesc pentru alta.

Următoarea: „Extensica" în China, biletul între 15-20 august 2013.

▪

22.07.2013 – Cu mine, numai cine vrea nu se înţelege bine.

Am o lume întreagă în capul meu. Mişună ideile ca viermii.

În primul rând, trebuie să fii om.

▪

24.07.2013 – Mă auto-storc de idei... ca o lămâie.

▪

25.07.2013 – Codul din Hammurabi, de acum 3750 de ani din societatea babiloneană, este azi interpretat pe

dos în relaţia soţ-soţie. Nu mai există morală, nu se mai face distincţia între bun şi rău în familie.

▪

Caut să nu mă uit mai devreme de opt la televizor. Mai bine mă plimb desculţ pe afara.

▪

30.07.2013 – Am depăşit 500 de „prieteni" pe Facebook. Peste 90% dintre ei nu-i cunosc.

▪

02.08.2013 – Pozele fac sarea şi piperul la jurnalele mele de călătorii.

Am dibuit că lumea nu mai citeşte astăzi, ci doar răsfoieşte cel mult cărţile... se uită măcar la poze şi mai citeşte două rânduri pe lângă ele să vadă ce reprezintă.

▪

Banner-ul conferinţei de Extensică.

▪

10.08.2013 – „Dacă n-ai murit în acel accident", mi-a zis un profesor, „înseamnă că a fost încă un averisment să-ţi schimbi modul de viaţă şi că ai ceva important de realizat în viaţă, de aceea ţi-a fost salvată viaţa".

▪

14.08.2013 – Mi-e greu să plec iar la drum lung peste ocean (a treia oară în ultimile patru luni, după România şi Turcia, de data asta în China), dar şi să stau acasă e plictisitor. Am avut şi un vis ciudat azi-noapte, odihnitor, cum nu mai visasem demult. M-am sculat aşa reconfortat, calm, cu poftă de viaţă.

▪

15.08.2013 – Merge maşinuţa lin, moale... Nissan Versa 2012. Eu îi zic „japonezuţa mea". Am schimbat până acum o duzină de autovehicule. Ba vechi, ba accidentate... E viaţa agitată în America şi trebuie să ţii pasul.

▪

M-am şi mutat de zece ori dintr-un oraş în altul, dar şi în cadrul aceleeaşi urbe dintr-un apartament în altul, în cei 23 de ani de emigrant american.

Un veşnic nomad.

Cea mai sigură din viaţa mea, această supra-modernă-cibernetizată, ultradinamică, schimbătoare ca un fulger – este nesiguranţa.

Cel mai adaptat rezistă, nu cel mai bun.

Sunt milionari şi miliardari fără studii (de pildă Bill Gates, Steve Jobs) sau alţii cu studii neterminate (de ex. Mark Zuckerberg). La extremă, găsim intelectuali cu doctorate care-s şomeri!

▪

Am plecat din Gallup la miezul nopţii pe autostrada I-40 East spre Aeroportul Sunport din Albuquerque. Farurile taie ca un laser negura. Sclipesc marcajele şoselei ca nişte pietre de diamant. Muzică spaniolă la radio. Linişte sufletească şi voie bună. E uşor de condus noaptea dacă n-ai ochii cârpiţi de somn. Am băut o cafea tare, arăbească. Agenţiile din aeroport se deschid abia la ora 4:00. Nici bancomatele nu funcţionează să-mi pot tipări biletul electronic. Albuquerque – San Francisco, oraşul homosexualilor. Un *burrito* ca mic dejun în restaurantul Andale din aeroportul SFO.

▪

Sala G94, de la terminalul III International din San Francisco e plină de asiatici. Puţini albi. Azi, cei mai mulţi turişti din lume sunt chinezi. Guvernul chinez are un stoc prea mare de dolari. Întreb un grup de lângă mine cine le plăteşte excursia. Fiecare îşi plăteşte contul lui. Acum au bani. S-a ridicat mult nivelul de trai din China.

310 scaune la clasa „economic", 52 la „bussiness" şi 12 la clasa întâi. În total, 374 de pasageri. Plus 20 de membri ai echipajului San Francisco - Beijing. E plin ochi!

15 ore diferenţă de fus orar între aceste metropole.

▪

Beijing: ceaţă, umiditate şi căldură. Ca-ntr-un cazan cu aburi.

Mă aşteaptă patru cercetători de la Asociaţia de Teorie a Relativităţii. Di Hua (care e fluent în engleză şi rusă, conectat la Academia de Ştiinşe Rusă), Xia He, Wu

Shvijing (preşedintele) şi Xu Jianming la aeroport, cu o pancartă mare, galbenă, cu caractere chinezeşti şi mai jos: „Florentin Smarandache”. Uite ce surpriză! Parcă venea guvernatorul New-Mexicului-ului...

Întâmpinare în stil chinezesc.

O Chină modernă, cu străzi pline de maşini şi clădiri înalte, cu firme sclipitoare defilează prin faţa mea de la geamul maşinii.

Am ajuns la un restaurant după vreo oră, aproape de hotelul unde aveam rezervarea. Aici, ni s-au alăturat alţii: fizicieni, medici şi avocaţi, Guo Jinhuan, Zhang Yingping, Xia Bing (care s-a deplasat de la 600 km, din provincia Shendon), Wang Ping şi Kao Shenghin.

Cazat la hotelul Xi Jiao din Beijing, clădirea 9, etajul 6, camera 8. Se scrie condensat 9608. Hotelul este compus din câteva clădiri separate.

M-a sunat imediat prof. Weihua Li, traducătoarea din Guangzhou, care m-a vizitat în cameră împreună cu o studentă din comitetul organizatoric. Erau îngrijorate pentru mine (*keynote speaker*). Le-am răspuns că avionul a avut două ore întârziere.

Imagine din Beijing.

▪

17.08.2013 – Conferinţa de Extensică la Hotelul Xio Jiao, Clădirea 5, Etajul 1, Lolul Jinyan Hall. Mă simt bine să revăd prieteni vechi. Sunt vice-preşedinte al Comitetului privind Programul conferinţei.

Inspiraţi organizatorii să ne dea căşti, la care ni se traduce din limba mandarină. Profesorul Xingsen Li, prietenul meu de vara trecută de la Guangzhou, deschide conferinţa, prezentând participanţii străini: din SUA, Olanda, România, India, Japonia, Australia, Marea Britanie şi China. Sala plină.

Românii la Beijing: Dr. Ovidiu Şandru (Universitatea Politehnică Bucureşti), prof. de franceză Cornelia Olaru (Bucureşti), Autorul, prof. Adrian Olaru (Universitatea Politehnică Bucureşti).

Pe China News, canal de televiziune, s-a anunţat conferinţa, iar prof. Cai Wen a dat un interviu.

Participă şi câţiva profesori din România: Luige şi Victor Vlădăreanu, Adrian şi Cornelia Olaru, Ovidiu Ilie Şandru, şi Paul Şchiopu.

Profesorul Hao Zhifeng face întroducerea.

Am prezentat o lucrare împreună cu Mihai (care făcuse partea de soft) despre extinderea valorii locative şi a funcţiei de dependenţă a unui punct faţă de o mulţime de la D1 la n-D. Cu exemple.

T. H. J. Vaneker, olandez, conferenţiază despre teoria rezolvării problemelor inovative, inspirat din lucrările cercetătorului rus Genrich Altshuller.

▪

Mereu hemoragii nazale. Sunt extrem de obosit, nemulţumit, tracasat, surmenat...

▪

Întâlnire cu astronomul Cao Shinglin de la Universitatea Normală din Beijing şi asociat cu Centrul Internaţional de Fizică Teoretică din Trieste, Italia.

Ne-a dat câteva articole de-ale sale publicate în „Astrophysics and Space Science", despre viteze superluminale (Teoria Relativităţii în Spaţiul-Timp Finsler), Teoria Catastrofelor şi Evoluţia Universului bazată pe teoria Singularităţilor şi Bifurcaţiei.

Împreună cu doi cercetători indieni.

▪

A rămas să iau legătura cu doi cercetători indieni Ramesh Kumar Chudhury şi Akhilesh Upadhyay pentru

tre-cerea de la logica fuzzy la logica neutrosofică în Extensică.

Glumeam cu ei: „namaste" (salut) şi „dannevad" (mul-ţumesc, în hindu).

▪

Seara găsesc în cameră ziarul *Global Times*, cu ştiri oficiale chineze. Citind surse opuse (estice şi vestice) afli adevărul undeva... la mijloc.

▪

Ne-am îmbolnăvit eu şi doamna Cornelia Olaru, soţia lui Adrian. De la mâncare se pare: diaree, dureri de stomac şi ameţeli.

Mâncărurile chinezeşti cad greu la stomacul românului.

Ovidiu Şandru, fostul meu coleg de Facultate de la Craiova, mi-a dat două pastile de Imodium, dar agonia n-a încetat. M-am trântit în pat, leşuit ca o cârpă.

Domnul Olaru mi-a adus încă o pastilă, plus un castronel de orez fiert şi o bucăţică de lămâie. Mi-au prins bine, m-au strâns la burtă şi am adormit liniştit.

Îmi spuneam că sunt şi oameni care nu te lasă la necaz, spre deosebire de alţii care vor doar să profite.

Doamna Cornelia a păţit mai rău. A fost dusă la un spital privat pentru perfuzii. A costat-o 400 de dolari.

▪

19.08.2013 – M-am sculat sănătos a doua zi şi am putut să merg şi în excursie: turul Beijingului. Cu un autobuz în Parcul Olimpic, construit pentru Olimpiada Sportivă din 2008.

Pe urmă, la Turul Tobelor. Apoi, pe o stradă veche, Nan Guan Fang Hutong, de acum 600 de ani, strâmtă.

Locul Shi Sha Hai. Mansiunea Prinţului Kung. Mansiune înseamnă o locuinţă foarte mare, cu multe dependinţe: o casă-conac. Ultimele trei dinastii chineze au fost: Yuan (1206-1368), dinastia Ming (1368-1644) şi Qin (1644-1911).

▪

În timpul domniei Împăratului Quianlong (1736-1796) din ultima dinastie, s-au construit la Shichahai, în centrul Beijingului, reşedinţa lui Heshen, un puternic prim-ministru.

Devine apoi mansiunea Prinţului Yonglin în timpul domniei Împăratului Jiaqing (1796-1821).

Ultimul stăpân al ei a fost Prinţul Kung. Şapte împăraţi au domnit de la Qianlong, cel mai prosper, până la ultimul Împărat Xuantong, de când s-a ridicat mansiunea.

Poarta de intrare principală este roşie cu o latură de 7x9 cu lei sculptaţi în stâncă, specific asiatic. Multe holuri: Yin-an, Shaman, Duofu, al Liliecilor.

▪

Shamanismul era practicat de manciurieni. Doar nobilii puteau ţine rituri shamaniste acasă, iar populaţia de rând trebuia să se ducă în spaţii rituale publice (numite Tanyzi). Există şi o cameră de sacrificat animalele. Camera Baoguang, de primit oaspeţi.

O nouă despărţire, un nou meridian.

▪

Grădina, în spate, spre poarta principală din marmură albă în stil vest-european, ca un arc de triumf. Apoi, zona rociferă (artă din roci). Eleşteul de noroc şi bunăstare. O stelă în piatră cu inscripţia caligrafică a Împăratului Kanyxi. În pavilionul Răcoros al Toamnei erau invitaţi cărturari să bea alcool şi să creeze poeme.

Grădini orientale superbe cu bujori şi flori exotice. Există şi un Turn al Marelui Teatru asemănător teatrului antic chinez, cu o capacitate de 200 de locuri, ornat cu lanterne colorate. În sec. 19, aici se făceau banchete.

Coridoare lungi şi acoperite.

▪

Ne pierdusem de grup (eu, Ovidiu şi familia Olaru) şi umblam hăbăuci să găsim autobuzul.

▪

20.08.2013 – Se zguduie avionul de Doamne fereşte! Stewardesa de lângă mine se ceartă cu călătorii că nu stau legaţi cu centura de scaune... Se tot duc la toaletă.

Trecusem deasupra Japoniei. Vreo cinci ore de zbor. „I don't want to die. I do not want..."

Strâng cu putere de scaunul din faţă... Ideile mele... Simt că mai am multe de spus, articole de terminat, cărţi... După accidentul de maşină, atât mi-ar mai trebui... unul de avion! Se zguduie avionul... S-a potolit.

Am tras o spaimă! O laud pe stewardesă (o tipă blondă, de vârstă mijlocie. Totuşi, bine făcută, cu minijup). E greu să ai un job ca ăsta în fiecare zi.

La miezul nopţii ajung la Gallup.

Addenda fotografică

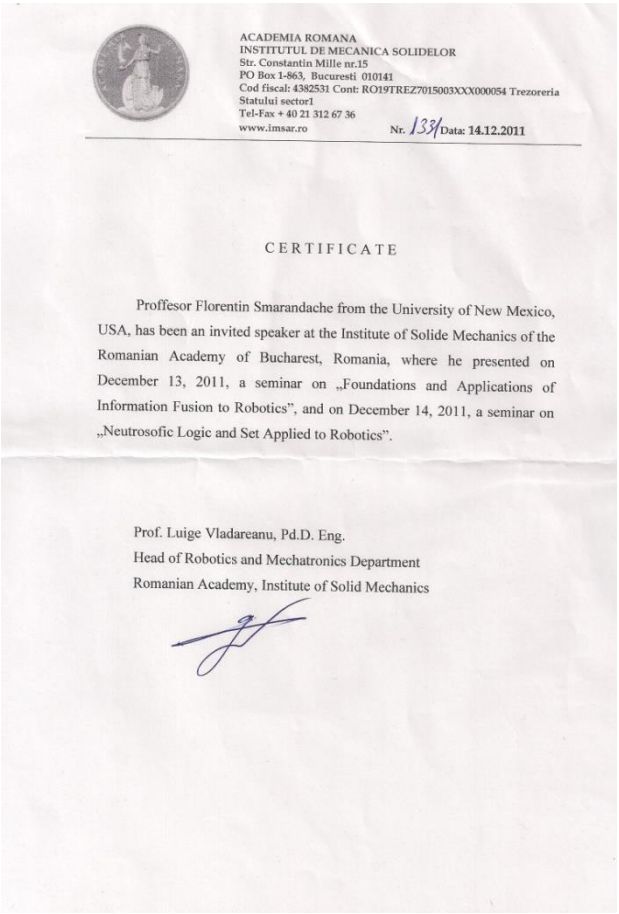

ACADEMIA ROMANA
INSTITUTUL DE MECANICA SOLIDELOR
Str. Constantin Mille nr.15
PO Box 1-863, Bucuresti 010141
Cod fiscal: 4382531 Cont: RO19TREZ7015003XXX000054 Trezoreria Statului sector1
Tel-Fax + 40 21 312 67 36
www.imsar.ro

Nr. 133/ Data: 14.12.2011

CERTIFICATE

Proffesor Florentin Smarandache from the University of New Mexico, USA, has been an invited speaker at the Institute of Solide Mechanics of the Romanian Academy of Bucharest, Romania, where he presented on December 13, 2011, a seminar on „Foundations and Applications of Information Fusion to Robotics", and on December 14, 2011, a seminar on „Neutrosofic Logic and Set Applied to Robotics".

Prof. Luige Vladareanu, Pd.D. Eng.
Head of Robotics and Mechatronics Department
Romanian Academy, Institute of Solid Mechanics

Certificat eliberat de Academia Română, atestând prezenţa Autorului la Institutul de Mecanica Solidelor, Bucureşti, decembrie 2011.

Moment festiv la Academia Română.

Autorul, admirând o expoziţie de sculptură.

Campusul Universităţii de Stat Ohio.

Un moment de respiro.

Autorul, la cumpărături.

Pe străzile oraşului Columbus.

La „piaţa de purici”.

Undeva, în vestul îmblânzit.

Spre munţii aflaţi încă în iarnă.

Oamenii locuiesc peste tot.

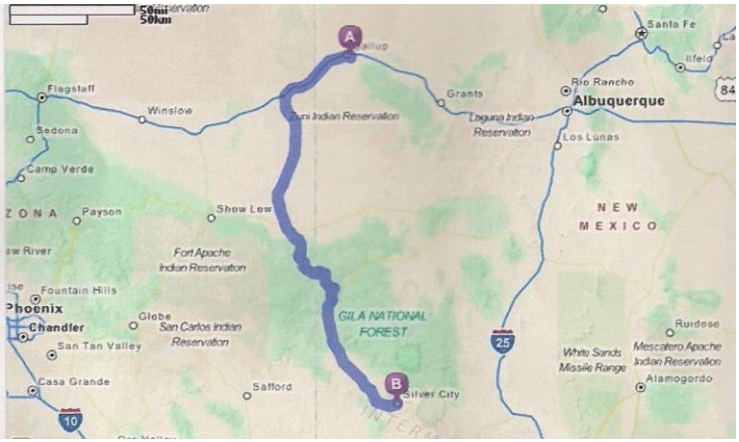

Traseul Gallup-Silver City.

Odihnă.

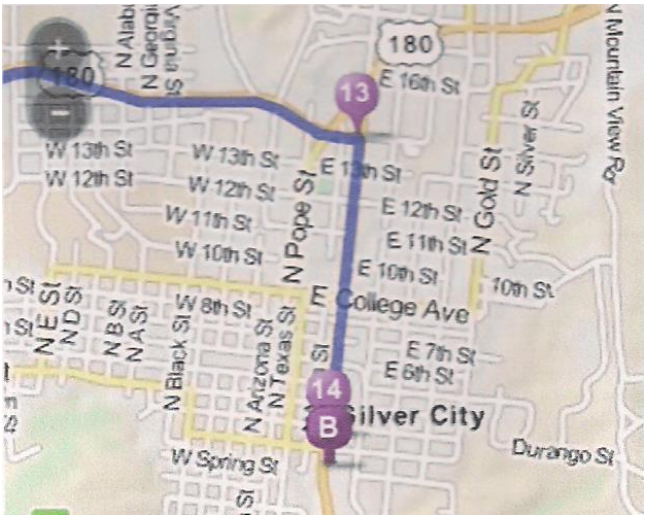

Oraşul Silver City.

Pe autostradă.

Jocurile viitorului.

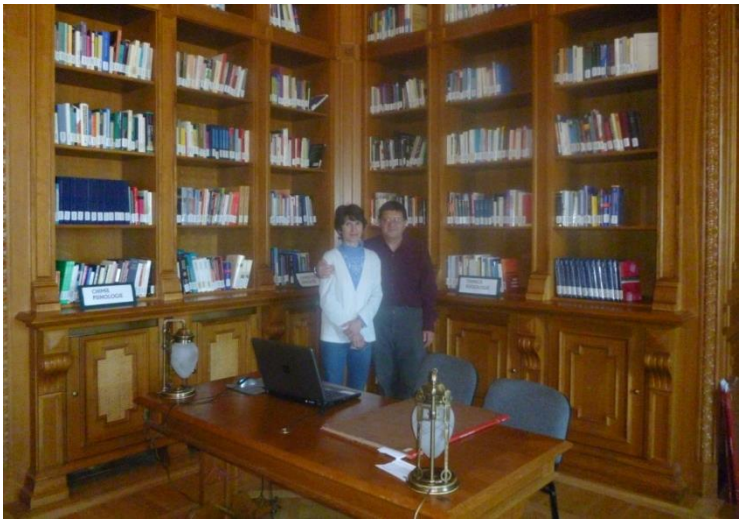

Autorul cu Daniela Mitrache.

Statuia Regelui Carol I.

Discuţii amicale cu delegaţia chineză la Bucureşti.

Autorul, la a 16-a conferinţă internaţională de fuziunea informaţiei, Istanbul, iulie 2013.

Unul dintre podurile Istanbulului.

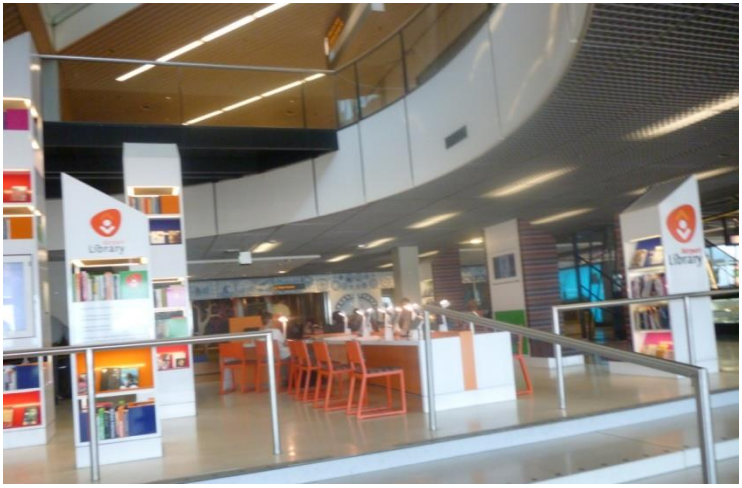

Bibliotecă la Istanbul.

Primire călduroasă la Beijing.

La o nouă conferinţă internaţională la Beijing, cu prof. Luige Vlădăreanu.

Autorul, prezentând noi teorii şi aplicaţii la Beijing.

Beijingul înserat.

M-am mutat de zece ori dintr-un oraş în altul, dar şi în cadrul aceleeaşi urbe dintr-un apartament în altul, în cei 23 de ani de emigrant american.

Un veşnic nomad.

Cea mai sigură din viaţa mea, această supra-modernă-cibernetizată, ultra-dinamică, schimbătoare ca un fulger – este nesiguranţa.

Cel mai adaptat rezistă, nu cel mai bun.

FLORENTIN SMARANDACHE

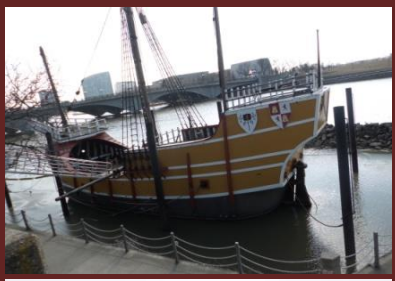

Plecat de pe plaiurile Bălceştiului de Olteţ, profesorul şi scriitorul Florentin Smarandache, actualmente profesor universitar în Statele Unite, face parte din acea categorie a personalităţilor complexe, neliniştite, însetate de cunoaştere şi de adevăr, aflat tot timpul pe un drum care nu se va termina niciodată, al căutării absolutului şi al căutării de sine, al creaţiei şi descoperirii.

ŞTEFAN DUMITRESCU

ISBN 978-973-1903-75-0